

A black and white photograph of a woman in traditional Thai attire. She is wearing an ornate headdress with floral and beaded decorations. She is holding a large, light-colored peony flower in her right hand. The background is a soft, out-of-focus floral pattern.

อารัมภบท

แสงจันทร์ส่องผ่านม่านบางในกระทบบกับเรือนร่างระหงงามงดใน
อ่างน้ำ มือเรียวลูบไล้ดอกเหมยกุ้ย¹ สีแดงสดที่มีกลิ่นหอมจางๆ กับผิวกาย
ดวงตากลมโตสีนวลเหม่อมองแสงจันทร์ที่ไถลจางหาย อีกไม่นานก็รุ่งสาง
นางกำลังคิดถึงแสงแห่งจันทร์เต็มดวงซึ่งมีเพียงนางเท่านั้นที่สัมผัสได้

หลังชำระล้างร่างกายเสร็จ ร่างระหงก็เช็ดผิวกายด้วยผ้าหอมที่พรหม
น้ำอบกลิ่นวานิลลาซึ่งมาจากตะวันตก

นางสวมผ้าคลุมอย่างอ้อยอิ่ง เจ้าของปากกระຈັบได้รูปสี่เหลี่ยมพระเรือ
คลี่ยืมบางๆ พलगก้าวเดินผ่านฉากกั้นไม้สลักลายดอกโบตั๋น ก่อนจะหยุด
ชะงักหน้าผ้าแพรและชุดชั้นผู้²

นางสวมชุดผ้าขาวเบาบาง ก่อนจะได้มือไปตามชุดล้ำค่าต่างสีต่าง
ลวดลาย คิ้วบางขมวดหนักเพราะครุ่นคิดถึงสิ่งมงคลประจำวัน ‘มรกตนำพา
แสงเสริมเป็นมงคล’

มือเรียวเอื้อมหยิบชุดส่วนลำตัวบนตู้ไม้ ผ้าแพรผืนบางชิ้นนี้มีสีแดง
อ่อนๆ ลายดอกกลั่น พลันสายตาของนางก็สะดุดเข้ากับส่วนบนของชุดสีเขียว

¹ เหมยกุ้ย คือ ดอกกุหลาบจีน

² ชุดชั้นผู้ คือ ชุดชั้นโบริณ

ชีวิตคาดด้วยสีเหลืองอ่อน นางบรรจงสวมส่วนบนทับเสื้อซับก่อนจะสวม ส่วนล่าง เจ้าของใบหน้านามคลี่ยิ้ม หยิบสายคาดผ้าสีน้ำตาลเข็มผูกโบกก็เป็นอันเรียบร้อย

ร่างบางเดินมุ่งหน้าไปยังโต๊ะเครื่องแป้งล้ำค่า นางผัดหน้าด้วยแป้งเบาบาง ก่อนจะเคลื่อนไหวมือไปยังสีทาปากหลากหลายสี ‘หากใช้สีแดงใบหน้าก็จะโดดเด่น แต่ถ้าใช้สีชมพูอ่อน ทุกอย่างบนเรือนร่างก็จะไม่น้อยหน้ากัน’ นิ้วชี้บางจึงป้ายสีชมพูอ่อนแล้วค่อยๆ แตะบนริมฝีปากอย่างแผ่วเบา

หญิงงามในกระจกล้ำค่านี้เป็นถึงบุตรีสาวเพียงคนเดียวของเสนาบดีซ้ายหยาบหลังหยาง กับหยวนหลูหยิน จางเหวินฝู ธิดาเจ้าเมืองทางตอนเหนือ นางมีนามว่า หยวนลี่หยาง เป็นหญิงที่งามที่สุดในแผ่นดินต้าถัง ด้วยเรือนร่างสมส่วน ขั้วยังเย้ายวน ดวงตาคมกลมโตแฝงด้วยความลึกลับน่าลุ่มหลง ใบหน้าเรียวรับกับจมูกบางเป็นสัน ริมฝีปากบางได้รูป ที่เมื่อยามตื่นจะไร้เครื่องประทึนโฉม นางก็ยิ่งงามชนิดเทพยดาต้องเหนียมอาย...

ใบหน้านวลเปล่งประกายด้วยความปลื้มปิติกับวันมงคลเช่นนี้ สองมือรวบผมขึ้นเกล้าเป็นมวยเช่นหญิงสูงศักดิ์ในวังหลัง ก่อนจะคิดหนักหลังยกเถาปิ่นออกจากลิ้นชัก

นางก้มมองชุดของนางคราหนึ่ง แล้วตัดสินใจหยิบปิ่นอันใหญ่รูปดอกเหมยกุ้ยเสมือนจริงสีเขียวย่อ่งที่ทำจากใยไหมปักลงบนผม ก่อนจะหยิบปิ่นดอกหลันเข้ากับชุดสีเสดเข็มห้อยเส้นทองประดับด้วยทับทิมปักลงข้างปิ่นอันแรก

หยวนลี่หยางยิ้มกว้าง นางลุกขึ้นเตรียมออกจากห้อง แต่ยังมิทันได้ออกไป ผู้เป็นมารดา ก็เปิดประตูเข้ามา

“แต่งตัวถึงไหนแล้วลูก” หยวนหลูหยินเอ่ยถามก่อนจะยิ้มกว้าง เมื่อเห็นลูกสาวคนงามแต่งองค์ทรงเครื่องได้งามราวกับเทพธิดาผู้สง่า

“เรียบร้อยแล้วเจ้าค่ะ ท่านแม่” เสียงหวานใสเอ่ยตอบ ก่อนจะหันหน้าเข้าหากระจกเพื่อสำรวจตนอีกครั้ง

“แม้ว่าชาตอะไรไปอย่างนะลูก”

“อะไรหรือเจ้าคะ”

“สิ่งนี้ไง” ผู้เป็นมารดาเดินเข้าไปยังโต๊ะเครื่องแป้งของบุตรสาว ก่อนจะเปิดกล่องไม้ที่สลักอย่างประณีตซึ่งเป็นที่เก็บเครื่องประดับชิ้นเล็ก นางหยิบต่างหูลูกตุ้มสีลึมห้อยเส้นทองขึ้นมา

ใบหน้านางยิ้มกว้างรับต่างหูในมือมารดา ก่อนนางจะบรรจุใส่หูกพลางถอนหายใจ แล้วหันไปสวมกอดผู้เป็นมารดา

“ลูกเข้าวังคราวนี้ เราคงพบกันได้ยากยิ่ง”

“แม่ถึงเตือนอย่างไรเล่าว่าให้แต่งกับบรรดาอ่องหรือคุณชายที่มาสู่ขอ กันไม่เว้นแต่ละวัน แต่เจ้าก็ต่อต้านจะเข้าวังเสียให้ได้” ผู้เป็นแม่ถอนหายใจ

“ลูกรอวันนี้นานแล้ว คงไม่อาจปล่อยไปง่ายๆ ท่านแม่ไม่ต้องห่วงนะ เจ้าคะ ลูกเองก็หมั่นศึกษาตำราและบทกวีของชาววังมาไม่น้อย”

“จ๊ะ แม่เองก็สอนเจ้าไว้มาก แม่มั่นใจว่าเจ้าเอาตัวรอดได้ งามเช่นนี้ อยากรู้เสียก็ขึ้นเป็นฝ่ายให้ได้เล่า แม่จะได้มีโอกาสไปหาในวัง” หยวนฮูหยิน น้ำตาคลอ กอดบุตรสาวแน่นก่อนจะกล่าว

“แม่รักลูกนะ”

“ลูกก็รักท่านแม่เจ้าคะ”

เสียงเอะอะด้านนอกดังชัดบทสนทนาของสองแม่ลูก เหล่าชั้นที่ พร้อมเกี่ยวสำหรับหญิงสูงศักดิ์หุ้ยุดรอก ‘พระสนม’ ผู้ได้รับเชิญเข้าวัง หยวนลีหยางหลังผล่อจากอ้อมกอดของมารดาก็วิ่งออกมาหน้าจวน นางหันไปหาบิดาที่ยืนเงียบขีมิไม่แสดงความรู้สึก กับพี่ชายเพียงคนเดียวที่มีสีหน้าโศกเศร้าเล็กน้อย

“เข้าไปแล้วนะเจ้าคะ ท่านพ่อ ท่านแม่ ท่านพี่” นางย่อกายให้ครอบครัวของนาง ก่อนที่ขาเรียวจะก้าวขึ้นเกี้ยวอย่างระมัดระวัง ทาสรับใช้ยกเกี้ยวขึ้นอย่างเบามือ ค่อยๆ เคลื่อนตัวออกจากหน้าจวน น้ำตาไหลหยดลงเมื่อไม่มีใคร

เห็น นางจะไม่ยอมให้ความสูญเสียเช่นนี้สูญเปล่า

หญิงผู้งามเป็นหนึ่งในก๊วเข้าสู่วังหลวงเป็นคราแรก มีหรือที่บรรดาสนม
ผู้ร้ายกาจจะไม่ขัดขวางนาง!

และนี่เป็นจุดเริ่มต้นของการปรับเปลี่ยนหัวอำนาจครั้งใหญ่

A woman in traditional Thai attire, including a highly ornate silver headdress with floral and tassel details, is shown in profile. She holds a large, white, multi-petaled flower in her right hand. The background is a soft, out-of-focus pattern of similar flowers.

หนึ่ง ก้าวแรก

ปัง!

ประตู่วังหลวงปิดลงพร้อมกับเปลือกตาของหยวนลี่หยาง นางหลับตาเพื่อเรียกสติ การเข้าวังครั้งนี้อิสระที่เคยมีก็คงหายไป

ขบวนเกี้ยวราวยี่สิบหลังเคลื่อนตัวไปยังลานโถง ก่อนจะหยุดเพื่อให้เหล่าคุณหนูก้าวลงมา แล้วเดินแถวเข้าไปยังตำหนักกลางที่จะมีการตัดตัวครั้งสุดท้าย

จริงอยู่ที่การตัดตัวของราชวงศ์ถังแบ่งเป็นสองส่วน ส่วนแรกคือการคัดเลือกสำหรับสามัญชนทั่วไป ธิดาพ่อค้าแม่ค้า พวกนางมักได้เป็นสนมชั้นหกลงไป ส่วนที่สองคือการตัดตัวแบบรับเชิญ ซึ่งมีเพียงคุณหนูผู้สูงศักดิ์เท่านั้นที่ถูกเรียกตัว อย่างน้อยก็ได้ตำแหน่ง ‘ไฉเหริน’ หรือสนมชั้นห้า

ในวันนี้พวกนางถูกเรียกตัวเพื่อทดสอบความบริสุทธิ์และประกาศตำแหน่ง สำหรับตระกูลหยวนซึ่งถือว่ามียศอิทธิพลลำดับต้นๆ ย่อมได้รับการต้อนรับเป็นอย่างดี

แม้ตำแหน่งแรกเข้าจะบ่งบอกถึงระดับความสำคัญก็จริง ทว่าตำแหน่งสูงยามแรกเข้าอาจคงอยู่ถึงจุดจบของชีวิตหรือพลิกผันถูกลดหย่อนก็เป็นได้ เช่นเดียวกับตำแหน่งระดับกลางจนถึงล่างก็อาจจะไต่เต้าขึ้นไปถึงจุดสูงสุดได้เช่นกัน เช่นเดียวกับสองเธอองค์ปัจจุบัน

หวังของเฮา หญิงสาวผู้เชี่ยวชาญการร้ายรำจนเป็นที่โปรดปรานของฮ่องเต้ แม้เป็นเพียงธิดาอนุ แต่ตระกูลหวังก็ช่วยผลักดันให้นางก้าวขึ้นสู่จุดสูงสุดจนได้ และเมื่อให้กำเนิดองค์หญิงรอง นางก็ยังเป็นที่โปรดปราน การไต่เต้าของนางเมื่อครั้งอดีตต่างเป็นที่เลื่องลือไปทั่ว เนื่องด้วยพระราชอำนาจของฮ่องเต้ยิ่งใหญ่ การเลื่อนตำแหน่งจึงเป็นไปตามความโปรดปรานโดยแท้ ไม่มีสิ่งใดขัดขวางแม้กระทั่งธรรมเนียมที่พึงปฏิบัติ

ใบหน้านางเป็นหนึ่งในขยับยิ้มน้อยๆ เรื่องภายในวังเป็นเช่นไร นางตามสืบจนหมดสิ้น ตำแหน่งอันทรงเกียรติมิใช่สิ่งที่นางคาดหวัง แต่เป็นหัวใจขององค์ราชันที่ผลักดันให้นางกลายเป็นหญิงสาวที่เพียบพร้อมกว่าผู้ใด

ความรักจากเขาเท่านั้นที่นางต้องการ

นางคิดเรื่อยเปื่อยมานานจนเสียงแหบแหลมเอื่อยขัด

“เชิญคุณหนู” เสียงกนกคนหนึ่งดังขึ้น พร้อมกับยื่นมือมาให้หยวนลี่หยางใช้พวงตัวเพื่อลงจากเกี้ยว นางเพียงยิ้มบางๆ ให้เท่านั้นโดยไม่จับมือ

“ที่นั่นะหรือวังหลวง” น้ำเสียงแหบแต่มีเสน่ห์อย่างประหลาดของหญิงงามผู้หนึ่งเรียกสายตาของหยวนลี่หยางได้ไม่ยาก นางสาวเสื้อผ้าสีชมพูอ่อนทั้งชุด ปักปักนัยกสิชาว เป็นชุดที่ไม่โดดเด่นเท่าไรนัก ทว่าสายตาของนางคงแสดงถึงความคิดเห็นไป จนทำให้หญิงผู้นั้นหันขวับมาหานางโดยทันที

“เจ้ามองข้าเช่นนี้ มีอะไรหรือ!”

“ข้าแค่สงสัย เจ้างามมากแต่กลับไร้ซึ่งความโดดเด่น” เสียงหวานแต่เรียบนิ่งดั่งน้ำลึกเอื่อย นางเพียงปรายตามองหาสตรีอีกนางที่ทั้งโดดเด่นและงดงามยิ่งกว่า

‘จิ่งลี่อิง’ หญิงงามที่เกือบแย่งชิงตำแหน่งงามอันดับหนึ่งของหยวนลี่หยางไป แต่นางยังด้อยกว่าหยวนลี่หยางอยู่หนึ่งขั้น แม้นางจะเป็นธิดาของเจ้ากรมการคลัง แต่มารดากลับต่ำศักดิ์เป็นเพียงลูกชานา

คุณหนูจิ่งลี่อิงในชุดสีแดงสดลายดอกเหมย ผ้าคลุมสีส้มอ่อนปักอักษรอันสลับ กล้าผมเป็นมวยสูงม้วนไว้มุมขวา ปักปักดอกเหลียนสีแดงสด

ดูมีระดับ ผิดกับสตรีนางแรกลิบลับ เพียงแต่โดดเด่นเกินไป...

“เจ้าว่าข้าหรือ?” สตรีนางแรกก้าวเข้ามาประจันหน้า หยวนลี่หยางเพียงใช้มือผลักอีกฝ่ายออก เรียวขาก้าวเดินออกไปโดยไม่สนว่าอีกฝ่ายจะแค่นเคืองอย่างไร

หากับมือกับหญิงที่ไม่พร้อมสำหรับวังหลังมิได้ คงเป็นเรื่องแปลกสำหรับนางที่เตรียมตัวทั้งชีวิตเพื่อก้าวสู่วังหลวงแห่งนี้

คุณหนูผู้ได้รับเชิญเป็นสองแถว แถวละสิบคน ก้าวเข้าห้องโถงเพื่อพิสูจน์ความบริสุทธิ์ พวกนางเพียงยืนแขนให้นางกำนัลแต้มเลือดนก หากติดผิวกายแสดงว่ายังคงบริสุทธิ์ผุดผ่อง แต่ถ้าไม่ติด ก็แสดงว่าพวกนางมีสัมพันธ์สวาทกับชายหนุ่มแล้ว

ดูเหมือนจะมีสตรีราวสี่ห้าคนที่ถูกเชิญตัวออกไปเพราะพวกนางไม่บริสุทธิ์ แต่คุณหนูหยวนกลับมองว่าการพิสูจน์เช่นนี้มีจุดบกพร่องพอสมควรอย่างน้อยก็เรื่องอุณหภูมิในร่างกาย และเชื่อว่าคงมิได้ ทว่าความเชื่อโบราณเช่นนี้ มีหรือนางจะยอมเอ่ยให้ชื่อเสียงต้องมัวหมองฐานก้าวกายหน้าที่

เมื่อสตรีเหล่านั้นถูกเชิญตัวออกไป เช่ากงกงหัวหน้าชั้นที่ก็เฟ่งผิงจึงที่หยวนลี่หยาง ก่อนจะหันไปเลื้อยมองจงลี้ถึงที่เอาแต่คลี่ขี้มตตลอดเวลา

“คุณหนูท่านใดมิโดนประกาศชื่อ พวกท่านได้เป็นตำแหน่งไหนหริน” เช่ากงกงเอ่ย ก่อนจะทางราชโองการ “นางอินหนิง แม้เป็นเพียงสามัญชนแต่ทำคุณประโยชน์ไว้มาก แต่งตั้งเป็นฉางเปาหลิน เยว่ฉางทรวง มีความสุภาพอ่อนโยน รู้ตำรับยา แต่งตั้งเป็นเยว่เปาหลิน พวกท่านทั้งสองได้ตำแหน่งเปาหลิน สนมชั้นหก”

“นม่อมรับราชโองการ” ทั้งสองย่อตัวรับราชโองการ แม้ภายในจิตใจจะขุ่นเคืองมาก นางได้รับเชิญแต่กลับได้ตำแหน่งระดับล่าง คงเป็นเพราะหวังของเขา!

ด้วยการจัดตำแหน่งอยู่ในมือของเขาตามรับสั่งฮ่องเต้ตั้งแต่หม่าฮองเฮา

ยังมีพระชนม์ชีพ แม้พระองค์จะเลื่อนตำแหน่งสนมตามพระทัยก็จริง แต่การคัดหญิงสาวเข้าวัง พระองค์ก็ส่งมอบให้ไท่เฮาและฮองเฮาเป็นผู้จัดการ ทว่าการคัดเลือกแบบรับเชิญเช่นนี้มิควรได้ตำแหน่งต่ำกว่าไฉเหริน

การคัดเลือกสนมเข้าวังนั้นแบ่งเป็นสองระดับ ระดับแรกคือการคัดเลือกปกติ ซึ่งทางการจะเชิญหญิงสาวที่มีอายุตรงตามเกณฑ์เข้าวังและคัดตัว โดยวัดส่วนสูง ลัดส่วน รูปร่าง ไปจนถึงสติปัญญา บุคลิกและนิสัย การคัดเลือกปกตินั้นโดยมากมักได้รับตำแหน่งไฉเหริน หรือสนมชั้นห้าลงไป ว่ากันว่าทำการคัดหญิงงามมากกว่าพันให้เหลือเพียงไม่กี่สิบคนเท่านั้น

ส่วนการคัดเลือกแบบรับเชิญ มักเป็นการเชิญตัวคุณหนูตระกูลใหญ่ หรือบุคคลที่มีชื่อเสียงเรียงนามในแขนงต่างๆ โดยมากมักได้รับตำแหน่งเหมยเหริน สนมชั้นสี่ หรือไฉเหริน สนมชั้นห้า

การได้รับเชิญให้เป็นเปาหลินเช่นสตรีสองนางแรก นับเป็นเรื่องที่เกินคาด

สตรีนางอื่นต่างเปลี่ยนสีหน้าจากมั่นใจเป็นกังวลว่าจะได้รับการต้อนรับเป็นอย่างดีหรือไม่ มิใช่ว่าพวกนางบางคนจะได้ตำแหน่งที่มีศักดิ์เทียบเท่านางกำนัลทั่วไปหรือไม่

“เจ้าอวี๋เหลียง กิริยามารยาทงาม ตั้งเป็นเจ้าเหมยเหริน เทวีนเพยหย่างดงามราวเทพธิดา ซ้ายวังตัวดี ตั้งเป็นเทวีนเหมยเหริน ชูฟานเยว่ เรียนรู้งานบ้านงานเรือน วานอนสอนง่าย ตั้งเป็นชูเหมยเหริน จงลี่ถึง ดงดามและสูงส่ง ตั้งเป็นจงเหมยเหริน พวกท่านทั้งสี่ได้ตำแหน่งเหมยเหริน สนมชั้นสี่”

“นมอรับราชโองการ” น้ำเสียงใสดังก้อง พวกนางถือว่ามิซัยไปกว่าครึ่ง สตรีเสียงแหบแต่เปี่ยมด้วยเสน่ห์อย่างประหลาดที่ทะลาะกับหยวนลี่หยางก็เป็นหนึ่งในนั้น นางมีนามว่า เทวีนเพยหย่า นี่เอง

“หยวนลี่หยาง...” เจ้ากงกงหยุดพูด หันมองหญิงงามเป็นหนึ่งที่ยังคงนิ่งสงบ “ความประพดุดังดาม ซ้ายวังสร้างชื่อเสียงไปถึงแดนไกล ตั้งเป็น...”

เจ้ากงกงนิ่งไปด้วยไม่กล้าเอ่ย จนหยวนลี่หยางอดคิดว่าเป็นสนมระดับ

ล่างสุดอย่างไหนที่ร้กระมัง ถึงได้พยายามรักษาน้ำใจของนาง แต่จะตำแหน่งใดนางก็ไม่สน เพราะสิ่งที่นางต้องการไม่ใช่ตำแหน่ง...แต่เป็นช่องเต้!

เป้าหมายของนางมิได้มีเพียงหนึ่งสิ่ง แต่เหตุผลหลักที่เข้าวังหลวงก็เพื่อเขาทั้งนั้น หากมีสตรีผู้อื่นรับรู้ความคิดส่วนนี้ของนางเข้า คงมองว่านางช่างโง่เขลาเบาปัญญา ใต้หล้านี้จะมีใครเดาใจได้ยากเท่าองค์ราชันกัน

แล้วยิ่งช่องเต้มีสนมให้เลือกสรรมากมาย แค่ได้รับความโปรดปรานก็นับว่าเป็นบุญวาสนามากแล้ว

ช่างกงเพ็งพินิจตัวอักษรตำแหน่ง ‘เสียนเพย’ ระหว่างเหลือบตาไปมองสตรีตรงหน้า จริงอยู่ที่หญิงตรงหน้าคือสตรีผู้มีความงามปานลุ่มเมือง สตรีเช่นนี้ตามประวัติศาสตร์มักได้รับยศตั้งแต่สนมเอกไปจนถึงจักรพรรดินี แต่ตามธรรมเนียมแรกเข้าวัง ตำแหน่งสูงสุดคือ ‘เจี๋ยอวี่’ สนมชั้นสาม ซึ่งถือเป็นส่วนหนึ่งในราชวงศ์ และมีตำแหน่งส่วนพระองค์

แต่ตำแหน่งในราชโองการกลับเป็นสนมเอกลำดับสี่อย่างเสียนเพยเสียได้

แม้ว่าการคัดตำแหน่งทางฝ่ายศิลปะจะทางภาพวาดพร้อมพรรณนาคุณสมบัติ ทว่าเพียงภาพวาดกลับทำให้ช่องเต้ผู้กุมอำนาจเด็ดขาดลุ่มหลงเกินควรถึงเพียงนี้เชียวหรือ

เกือบสามสิบปีสำหรับเขาซึ่งทำหน้าที่สองรัชสมัยที่ผ่านมาไม่เคยปรากฏเหตุเช่นนี้ ตระกูลหยวนยิ่งใหญ่มากจริง สตรีผู้นี้งามปานลุ่มเมืองก็ใช่ ทว่าการขัดต่อกฎเกรงจะไม่สมควร

ชั้นที่วัยกลางคนกลืนน้ำลายลงคอเล็กน้อย ไล่สายตาไปยังตัวอักษรบ่งบอกตำแหน่งอีกครั้ง

“เอ่อ...”

“เหตุใดไม่ประกาศไปเล่า!” สຽเสียงทรงอำนาจขององค์ราชัน ‘พระเจ้าถังฟางโจว’ ทำเอาเหล่าคุณหนูถวายคำนับแทบไม่ทัน

“ถวายพระพรฝ่าบาท” ส่วนใหญ่เอ่ยเสียงสั้น ส่วนหยวนลี่หยางมิได้ย่อ

ถวายคำนับค้างอย่างเช่นสตรีนางอื่น นางยืนนิ่งราวตกอยู่ในวังค์

พระสวามีของนาง...

ใบหน้าที่แสนคุ้นเคย เสียงที่นางเฝ้ารออยู่ตรงหน้านางแล้ว เพียงได้อยู่
ร่วมวง หากถูกจารีกว่าเป็นสตรีโง่เขลาก็นับว่าคุ้มค่า นางควรมีความคิดเช่นนั้น
สินะ?

สามวันที่ผ่านมานางตื่นเต้นจนไม่เป็นอันกินอันนอน พอถึงเวลา
เรียวแรงที่มีก็เริ่มน้อยลงเต็มที่

คงต้องเริ่มแล้วสินะ...ความรักครั้งนี้

ฟูบ!

นับปล้นสติของนางก็เลือนหาย ได้ยินเสียงวุ่นวายเพียงเลือนรางเท่านั้น

“เข้ากกง ไปตามหมอลง!”

ฮ้องเต้...เขาคือฮ้องเต้ เขาคือท่านพี่โจวของนาง...

กลิ่นยาหอมฉุนเรียกสติของสตรีผู้ยามงดได้ไม่ยาก นางปรือตามอง
รอบด้าน แม้จะไม่ทันสำรวจก็รับรู้ได้ว่าเวลานี้นางอยู่ในตำแหน่งที่ใหญ่โตนัก

เมื่อครู่ไม่ทันได้รับรู้ถึงตำแหน่งที่พึงควร ชายที่เฝื่อนก็ปรากฏตัวมา
ก่อนเสียได้ ยามนี้หวังเพียงได้เข้าเฝ้าเพื่อเริ่มแผนการก็พอ นางรู้ดี...ฝ่าบาท
สนพระทัยสตรีประเภทใด

ทุกสิ่งที่เรียนรู้มาจะได้ใช้กันก็คราวนี้

“พระสนม...” เสียงร่อนรนของนางก้านัลผู้หนึ่งดังเรียกสติของนาง

“ที่นี่คือที่ใดกัน”

“ตำหนักลั่วหลินเพคะ”

“จั้นหรืออ...” น้ำเสียงหวานใสเอื่อยยานคาง ไม่แสดงอารมณ์ อีกนัยก็
พยายามอ่อนแอเพื่อกลับเปลี่ยนความสามารถที่มี

“พวกกกงให้เจ้ายืนนานไปสินะ ถึงได้เป็นลมหมดสติเช่นนี้ คิดแล้วก็น่า
จับโปยเสียให้หมดวง!” สรุเสียงทุ้มเปี่ยมอำนาจทำเอาหวนลี้หียงหันขวับ

ไปยังที่มาของเสียง

ร่างสูงกำยำในชุดไหมตัวยาวสีทองปักลายมังกร ‘ฮ้องเต้...’

นางเคยได้ยินคำเล่าลือว่าพระองค์เทียมโหดพอควร หากมีสิ่งใดกระทบให้กริ้วย่อมมีบทลงโทษที่โหดร้ายพอสมควรทีเดียว ทว่าในยามนี้นางกลับไม่หวาดกลัว

นางรู้จักเขาดี...รู้จักดี

“ถวายพระพรฝ่าบาท” ร่างบางรีบลุกขึ้นโดยไวเพื่อถวายคำนับองค์ราชัน “ตามสบายเถิด”

“ขอบพระทัยเพคะ” หญิงสาวทำได้เพียงก้มหน้าก้มตาปิดบังความรู้สึกที่เท่านั้น

ตื่นตัน...หยวนลี่หยางกำลังรู้สึกเช่นนั้น นางเองเพิ่งเข้าใจ ได้รับตำแหน่งใดก็ยังไม่ทันรู้ความ ทว่าชายผู้สูงศักดิ์เหนือใครกลับดูห่วงใยนางเช่นนั้น ต้องเรียกว่า ‘พิเศษกว่าผู้อื่น’ กระมัง

“เป็นอย่างไรบ้าง หายปวดหัวหรือยัง”

“หายแล้วเพคะ”

เพียงชั่วครู่ที่นางเห็นรอยยิ้มของชายตรงหน้า ซึ่งมักจะมีคนเล่าขานถึงความโหดร้ายของเขา จนนางเองก็แอบหวาดกลัวอยู่ไม่น้อย แต่จะทำเช่นไรได้นางมาที่นี่เพื่อเขา...เพื่อเขาเท่านั้น!

“ดูแลนางให้ดี วันรุ่งขึ้นให้ไปถวายพระพรไท่เฮากับฮ่องเฮา” สุรเสียงเข้มรับสั่งกับนางกำนัล ก่อนจะลุกขึ้นเดินจากไป ทิ้งให้หยวนลี่หยางที่ย่อยากายถวายคำนับตกลอยอยู่ในห้วงความคิด

นี่นางได้ตำแหน่งอะไรกัน

“เจ้า!” มือเรียขี้นไปที่นางกำนัล หยวนลี่หยางขีดหน้าอย่างพยายามถือตัว เกิดมาไม่เคยสั่งใคร อย่างมากก็บ่าวในเรือนซึ่งใช้คำพูดกันเองตลอด แต่อยู่ในวังคงต้องวางอำนาจต่อนางกำนัลเพื่อรักษาหน้าตาเอาไว้

“เพคะพระสนม”

“ข้าเป็นสนมสินะ”

“เพคะ”

“ตำแหน่งเล่า เจ้ายอวังนั้นหรือ ถึงได้มีตำแหน่ง” หรือนางคิดไปเองว่าที่
แห่งนี้คือตำแหน่งของนาง ตามกฎสนมชั้นสามขึ้นไปเท่านั้นที่จะมีตำแหน่ง
ส่วนพระองค์

สนมชั้นสี่จนถึงชั้นแปดเป็นเพียงสามัญชน และอยู่ร่วมกันในตำแหน่ง
ประจำตำแหน่ง ส่วนสนมชั้นสามจนถึงสนมเอกชั้นเพยมีศักดิ์เป็นเชื้อพระวงศ์
มีตำแหน่งพร้อมนางกำนัลและขันทีเป็นของตัวเอง แต่มีเพียงสนมรองขึ้นไป
เท่านั้นที่สามารถดูแลพระโอรสและพระธิดาของตนได้

น้อยครั้งนักที่จะมีใครได้ตำแหน่งแรกเข้าเป็นเจ้ายอวี่เช่นนี้ หากมิใช่หญิง
ตระกูลใหญ่ ก็คงเป็นหญิงงามปานลุ่มเมื่อง หยวนลี่หยางมีคุณสมบัติครบทั้ง
สองประการ จะแปลกอะไรหากได้รับตำแหน่งนี้

ทว่าหวังฮองเฮามียื่นมือมาขัด...นี่สิแปลก

“ยังไม่ขัดแจ้งเพคะ...”

นางนึ่งไป “ยังไม่ประกาศ แล้วโยพาช้ามายังตำแหน่งนี้”

“ราชโองการเอนไปในทางไม่เหมาะสมนะสิเพคะ เห็นว่าในตอนนี้อย่า
ทรงแย่งกับฮองเต้...” นางกำนัลเอ่ยเสียงเบาจนอีกฝ่ายได้ยินไม่ถนัด ร่างผอม
แห้งสิ้นระริก ต่างจากนายหญิงที่แข็งแกร่งเพราะกังวลไปไกล

ไม่ใช่ว่านางกลายเป็นโง่เขลา ต้องรับใช้คนในตำแหน่งนี้หรอกนะ!

ถึงแม้จะกังวลเกินเหตุ แต่เรื่องเช่นนั้นไม่มีทางเกิดขึ้นอย่างแน่นอน
หยวนลี่หยางนอกจากจะเป็นตัวเก่งแล้ว ยังเป็นธิดาเพียงคนเดียวของเสนาบดี
อีก ไหนจะสายเลือดทางฝั่งมารดา ซึ่งท่านตาของนางก็เป็นถึงเจ้าเมืองฉาง
หัวเมืองทางตอนเหนือ หากตระกูลอื่นอย่างไ้เฮาไม่เข้ามาสอดแทรก แม้แต่
สนมชั้นเพยโยนางจะครอบครองไม่ได้

ถึงกระนั้นแล้วตามธรรมเนียมถือปฏิบัติย่อมเป็นไปตามครรลอง หาก
ไม่โปรดมากก็ต้องให้กำเนิดองค์หญิงองค์ชายหรือตั้งครรรภ์เสียก่อน จึงจะได้

ขึ้นเป็นสนมชั้นเพย

เมื่อคิดได้ดังนั้นหญิงสาวก็ถอนหายใจอย่างเหลืออด
 เจียอวี่ก็ถือเป็นเชื้อพระวงศ์...เป็นภริยาผู้หนึ่งของฮ่องเต้มิใช่หรือ?
 “ที่นี่ตำหนักของใคร” หยวนลี่หยางถามหยิงเชิง

“ตำหนักของพระองค์พะคะ”

“งั้นข้าก็เป็นเจียอวี่นั่นสิ”

“บอกไม่ได้พะคะ” คำตอบชวนปวดประสาทเสียจริง

“อยากโดนลงทนายหรือไร ถ้าไม่ยอมบอกโดยดี ข้าจะสั่งโมยยีสืบไม่”

นางคงฝึกเอาตัวรอดจนพื้นเสียแล้วถึงได้รื้อนร่นเช่นนี้ เจกเช่น
 น้ำเสียงทรงอำนาจและท่าทีสงบเรียบเปี่ยมศักดิ์ก็ฝึกมามากนัก ไยถึงเวลาจึง
 ทำได้ไม่ดีเท่าที่ควรกัน หากมิใช่เพราะแปลกที่แปลกทาง ก็คงเพราะถนัดด้าน
 สมุนไพรเกินควร ถึงได้แสดงอำนาจออกมาได้ไม่ดันทัก

“หากหม่อมฉันทูลพระองค์ หม่อมฉันจะต้องโทษอาญาพะคะ”

“อะไรจะซับซ้อนถึงเพียงนั้น” หยวนลี่หยางหยุดซักถาม นางควรมุ่งหน้า
 ออกไปนอกตำหนัก หากถามนางกำนัลผู้นี้ไม่ได้ ก็ต้องออกไปถามช่างกง

เจ้าของเรียวยางสาวเท้าก้าวออกจากตำหนักโดยไว เพียงไม่กี่สิบก้าว

ก็หยุดนิ่ง นางเหม่อมองรอบด้าน วังหลวงช่างกว้างใหญ่ การออกจากตำหนัก
 คราแรกดูเหมือนจะมีปัญหา หากยังไม่เลิกความคิดนางคงหลงทางเป็นแน่

“เจาอวี่เหลียงถวายพระพร เจียเจีย³” สนมนางหนึ่งถวายคำนับนาง
 ก่อนจะส่งยิ้มเป็นมิตรให้ ถ้าจำไม่ผิดเหมือนจะเป็นสนมชั้นสี่ผู้แรกที่ได้รับ
 ตำแหน่ง เหนือก็ประเมินได้ว่านางมีตำแหน่งเจียอวี่ขึ้นไป

“เหมยเมย⁴ ผ่านมาหรือ จะไปที่ใดละ”

³ เจียเจีย หมายถึง พี่สาว ในที่นี้ใช้เรียกผู้ที่อยู่เหนือกว่า

⁴ เหมยเมย หมายถึง น้องสาว ในที่นี้ใช้เรียกผู้ต่ำต้อยกว่า

“อุทยานหลวง หยวนเจี๋ยเจี๋ยก็ไปด้วยกันลิเพคะ”

“ไม่ละ เหม่ยเมยไปเถอะ” เสียงหวานเรียบปฏิเสธ จะว่าไปเหม่ยเหรินตรงหน้าก็งามพอควร คงเป็นที่โปรดปรานได้ไม่ยาก ทั้งยังมีท่าที่นุ่มนวล แต่คงแฝงอันตรายไม่มากนักน้อยทีเดียว

สตรีวังหลังหากไม่อันตรายก็ต้องถูกรังแกจนตาย เลือกร้อยอย่างแรกย่อมดีต่อตัวเองมากกว่า

“ยามนี้ดอกเหลียน⁵ บานสะพรั่งเต็มอุทยาน งดงามยิ่ง”

“ขอบใจเหม่ยเมยที่หวังดี ข้าซาบซึ่งใจนัก น่าเสียดาย ข้ามีธุระต้องจัดการ”

ดวงหน้าหวานเล็กคิ้วขณะย่อกายถวายคำนับให้สตรีตรงหน้า “เช่นนั้นเหม่ยเมยขอตัว”

หยวนลี่หยางแยมยิ้มบางก่อนจะมองหญิงผู้นั้นเดินผ่านไป

หญิงผู้นี้รู้มารยาทพอสมควร เข้าวังวันแรกข้าหลวงอาวุโสคงไม่หันสั่งสอนธรรมเนียมถือปฏิบัติ แต่นางกลับวางตัวเหมาะสมกับตำแหน่ง คงเตรียมตัวมาเป็นอย่างดี แต่เตรียมตัวมาเพื่อสิ่งใดกัน...อำนาจ เงินทอง ความสุขสบาย หรือความมั่นคง?

“พระสนมหยวนฯ” เสียงคุ้นหูทำให้นางต้องหันไปโดยไว เห็นนางกำนัลวิ่งว่องมากี่สายหน้าเบาๆ เรียกนามของนางห้วนฯ ไม่พอ ยังไม่สำรวมกิริยาถูกล่อยผ่านมาได้ยังไงกัน

“มีสิ่งใดก็ว่ามา”

“ฮองเฮากำลังเสด็จผ่านทางนี้เพคะ หม่อมฉันว่าพระองค์ควรหลบ...” ไม่ทันที่นางจะเอ่ยจบ ร่างามะเหงของมารดาแห่งตำตั่ง ผู้ขึ้นชื่อว่าร้ายกาจก็ปรากฏขึ้น...หวังของเฮา!

ร่างมะเหงสูงโปร่งหน้าตาอึมเิบในชุดสีทองตระการตาปักลายกิเลน

⁵ ดอกเหลียน หมายถึง ดอกบัว (บุปผาประจำฤดูร้อน)

บ่งบอกถึงฐานะได้เป็นอย่างดี ยิ่งปักธงสีฟ้าทองชุดใหญ่ยิ่งเสริมบารมี มองไกลๆ ก็รับรู้ได้ว่าเป็นใคร...

ชื่อเสียงเรียงนามของสตรีตรงหน้าไม่ธรรมดาสักนิด จากรูปการณ์ แม้จะเป็นธิดาอนุ แต่ขุนนางก็ทูลน้อมอยู่ไม่น้อย ด้วยเป็นสตรีจากสกุลหวั่ง จึงมีอำนาจมากพอสมควร แม้จะใช้อำนาจในทางที่ผิด แต่การให้กำเนิดพระธิดา รวมถึงครองตำแหน่งสูงสุด ใครจะเอาผิดนางได้ หากมิใช่อ้องเต๋

การใช้อำนาจเกินควรของหวังฮองเฮา อ้องเต๋ย่อมรับรู้ส่วนหนึ่ง แต่ที่ไม่ตักเตือนหรือห้ามปรามยอมเป็นเพราะขุนนางฝ่ายขวา รวมถึงพระยศของนาง วังหลังเป็นของสตรีผู้นี้โดยแท้

ความยุติธรรมอยู่ที่ใดกัน...หรืออยู่ที่ความสามารถเฉพาะตัว

หยวนลี่หยางไม่ทันจะได้หลบหลีก สตรีผู้สูงศักดิ์เช่นหวังฮองเฮาก็สั่งให้หยุดเกี้ยว ก่อนจะก้าวเข้าหาสนมผู้มาใหม่ ใบหน้าไม่พอพระทัยเด่นชัด

“เจ้าเองนะหรือหยวนลี่หยาง งามกว่าที่คิดไว้นัก” น้ำเสียงเย้ยหยันนิดๆ ดูที่ท่าหญิงตรงหน้าจะไม่เก็บความรู้สึกริษยา ต่างจากที่หยวนลี่หยางรับรู้มา

นางคิดเสมอว่าสตรีวังหลังเป็นพวกหน้าเนื้อใจเสือ สตรีที่น่ากลัวมิใช่สตรีที่แสดงอำนาจออกมา แต่เป็นสตรีที่เก็บงำซ่อนเร้น ยิ่งดูนุ่มนวลใจกว้างเพียงใด ก็ยิ่งอันตรายเพียงนั้น แต่หวังฮองเฮากลับไม่เป็นเช่นนั้น นางประพาดตัวราวกับเงินสองเฮาในราชวงศ์ฮั่น ถือว่ายศสูงกุมชีวิตคนทั้งวัง

คงมิได้อ่านจุดจบของเงินสองเฮากระมัง ถึงได้แสดงอำนาจเกินขอบเขต จนเป็นที่เลื่องลือ หยวนลี่หยางคลี่ยิ้มบาง นางควรจะเก็บความรู้สึกเพื่อแสดงให้อีกฝ่ายเห็นว่า ‘ฮองเฮา’ ที่ดีควรประพาดตัวเช่นไร

“ขอบพระทัยเพคะ เหม่ยเมยเองก็เพิ่งเคยพบสตรีที่งามจัดเช่นฮองเฮากี่วันนี่” นางเอ๋ยตอบ คลี่ยิ้มอย่างเป็นมิตร แต่กลับดูแฝงด้วยเล่ห์เหลี่ยมและแผนการ

แน่นอนว่าคำพูดของนางเกินจริงไปมาก จะว่าเป็นการประจบหรือไปปิดกี่ย่อมได้ทั้งนั้น รอยยิ้มหวานปานน้ำผึ้งปรากฏ แววตานิ่งล้าลึกยิ่งแสดงถึง

ความสงบเสงี่ยม

ปรับตัว...นางกำลังปรับตัวอยู่สินะ

“เหมยกุ้ย” น้ำเสียงเล็กแหลมเอ่ยเรียกนางกำนัลคนสนิท

“เพคะ”

“ส่งผ้าแพรที่หม่าฮองเฮาเคยประทานให้ข้าพร้อมกำยานไปตำหนักนาง”

หวังฮองเฮาหยุดรับสั่งก่อนจะทรงถาม “ตำหนักของเจ้า ตำหนักอะไรหรือ”

หยวนลี่หยางชะงักไปเล็กน้อย แม้จะพอรู้มาบ้างว่าตนได้รับยศเจ้ายี่วี่จากการคาดเดา ทว่ายังไม่ทันจำชื่อตำหนักได้ สตรีตรงหน้ากลับเอ่ยปากถาม

ดูท่าหวังฮองเฮาคงต้องการให้นางแสดงท่าทีอะไรบางอย่าง เพื่อความสำราญ
งั้นสิ?

“ลัทธิเทพคะ” นางกำนัลกลับตอบแทนผู้เป็นนาย

หยวนลี่หยางขมวดคิ้วแน่น บทสนทนาระหว่างฮองเฮาและนางสนมเช่น
นี้ นางกำนัลกลับ...

“บังอาจ! ข้ามิได้ถามเจ้า!” หวังฮองเฮาแสดงท่าทีกริ้วเกินเหตุ ระหว่าง
หันไปถามนางกำนัลคนสนิท “มู่ตาน การที่นางกำนัลสามัญลบหลู่เบื้องสูงเช่น
ฮองเฮา ผู้มีศักดิ์เป็นรองเพียงฮ่องเต้ควรลงโทษเช่นไร”

“เพื่อไม่ให้เป็นที่เยี่ยงอย่างต่อนางกำนัลผู้อื่น หม่อมฉันน่าจะควรจะโบยให้
หลายจำเพคะ”

“ได้ยินแล้วใช่หรือไม่เหมยกุ้ย จับนางไปโบยยี่สิบไม้!”

“เพคะฮองเฮา”

นางกำนัลอีกคนก็ลากตัวนางกำนัลของหยวนลี่หยางที่ไม่ทันได้ทำความ
รู้จักออกไป ขณะส่งสายตาให้นางกำนัลผู้อื่นช่วยลากอีกแรงหนึ่ง

หยวนลี่หยางทำได้เพียงเบือนหน้าหลบภาพบาดตาเท่านั้น ตั้งแต่แรก
ดูเหมือนนางกำนัลผู้นี้จะไร้มารยาท การถูกลงโทษคงช่วยให้นางรู้ซึ่ง

ชีวิตในวังไว้จะง่ายตาย

“หม่อมฉันผิดไปแล้ว โปรดอภัย โปรดอภัยให้หม่อมฉันด้วย” น้ำเสียง

โหยหวนเพราะรักตัวกลัวตาย

ไม่แปลกจากคำเล่าลือเท่าใดนัก ประมาทไม่ได้เสียแล้ว หวังของเฮาผู้นี้
“เออละ วันรุ่งอย่าลืมมาเข้าเฝ้าฯ ช้าละ แต่งตัวให้ถูกระธรรมเนียม อย่าได้
บิตพลีว ที่สำคัญ...” หวังของเฮาหยุดรับสั่ง ก่อนจะกระซิบข้างหูหญิงผู้งาม
เป็นหนึ่ง “อย่าได้ยั่วยวนฮ่องเต้เสียยกใหญ่จนเข้าเฝ้าฯ ช้าละ”

“ไปกันเถอะมู่ตาน ข้าปล่อยให้พวกหัวหน้ากองงานรอนานมากเกินควร
แล้ว”

นางส่งยิ้มเป็นมิตรจอมปลอมให้ ก่อนจะหันขวับเดินลี้ลับขึ้นเกี่ยวไป
พร้อมนางกำนัลคนสนิท

แสดงพระอำนาจเกินขอบเขตเช่นนี้จะดำรงตำแหน่งได้นานแค่ไหนเชียว
ใบหน้าหวานแยมยิ้มประหนึ่งเปี่ยมความสุขสิ้น หวังของเฮาอันตราย
น้อยกว่าที่คิด แท้จริงแล้วมีหญิงอื่นที่อันตรายยิ่งกว่า ยิ่งเฉพาะกับสตรีสูงศักดิ์
ที่เคลือบรอยยิ้มหวานปานน้ำผึ้งยิ่งไว้ใจมิได้ น่าแปลกที่มาไกลถึงตำแหน่ง
สูงสุดได้ ธิดาอนุเชนนาง ไมลี ธิดาเพียงคนเดียวของใต้เท้าหวังได้รับการ
สนับสนุนจากทางขุนนาง ซ้ำยังเป็นสตรีเพียงคนเดียวที่ให้ประสูติกาลพระธิดา
แก่ฮ่องเต้ หากไม่นับหมาของเฮา ฮองเฮาองค์แรกที่ตั้งพระครรภ์ตั้งแต่เป็น
พระชายา

ต่อจากนี้ไปคงต้องระมัดระวังตัวให้มาก

สอง กวางตัว

เรือนร่างระหงขาวผุดผ่องราวกับไข่มุกใต้มหาสมุทร นุ่มนิ่มราวผิว

ทารก นัยน์ตาส่องประกายแวววาวน่าลุ่มหลง เพียงแยมยิ้ม ทุกอย่างราวกับหยุดนิ่งไปทันตา เมื่อเล่าขานถึงความงามแล้ว ไม่มีใครเกิน...หยวนลี่หยาง

คำเปรียบเปรยนั้นก็คงไม่เกินจริงนักในความคิดของเหล่านางกำนัลที่กำลังตระเตรียมน้ำนมแพะจากมอโกลใส่บ่อสงน้ำไว้รอ ‘พระสนมหยวน’ หยวนเจียอวี่ผู้งามไม่มีใครเกิน

ร่างระหงงามมีสีหน้าเรียบเฉย นางมักเก็บความรู้สึกไว้ในส่วนลึก ยากนักที่จะมีใครล่วงรู้หากนางไม่ต้องการ เรียวงามก้าวลงบ่อสงน้ำ ฟังศีรษะแนบกับเบาะนุ่มให้นางกำนัลนวดคลายความตึงเครียด

หลังจากแช่น้ำนมเรือนร่างงามก็ลุกขึ้นให้เหล่านางกำนัลนำผ้ามาคลุม ก่อนจะย้ายไปแช่น้ำเย็นที่ลอยดอกเหมยกุ้ยสีแดงสดตามธรรมเนียมที่ถือปฏิบัติโดยทั่วไป มีอบางเอื้อมสัมผัสดอกเหมยกุ้ย หวังสูดกลิ่นหอม แต่กลับต้องนั่งงันเมื่อไร้ซึ่งกลิ่นหอมที่ตนโปรดปราน

“นี่มันอะไร...” น้ำเสียงเลดูเรียบนิ่งแต่แฝงด้วยความโกรธเคือง

“มีสิ่งใดที่พระสนมไม่พอพระทัยหรือเพคะ”

“ช่างเถอะ” นางโบกมือสองที กะพริบตาถี่ก่อนจะคลี่ยิ้ม

หวังซองเธอคงรู้ว่ากลิ่นของเหมยกุ้ยมักเข้ายวน แต่กลิ่นของมันดัน

ติดตัวนางเสียแล้ว หากอีกฝ่ายรู้ว่าสิ่งที่พยายามขัดขวางไม่เป็นผลคงร้อนรุ่มเป็นแน่

ในวันนี้ต้องเตลี่ยายชื่อนาง แนนอนแค้ได้รับตำแหน่งสนมชั้นสาม ทั้งที่เพิ่งเข้าวัง บรรดานางสนมก็ริษยากันมากแล้ว หากได้ถวายตัวจนถึงขั้นเป็นที่โปรดปราน เรื่องราวุ่นวายคงตามมาไม่หยุดหย่อน

ทว่าแค้ตั้งรับจะเพียงพอหรือ?

หยวนเจียอวี๋ค่อยๆ เลื่อนตัวขึ้นเหนือผิวน้ำ นางกำนัลรีบวิ่งนำผ้ามาคลุมตัวนางอย่างทันท่วงที ก่อนจะเซ็ดพระวรกายสูงศักดิ์อย่างเบามือ ข้าหลวงคนเก่าแก่สวมชุดสีขาวปักดิ้นทองลายผีเสื้อให้หญิงสาวผู้งดงาม แต่ก็ต้องหลบสายตาไม่พอพระทัยของนาง

“ถอดออก!” เจ้าของเสียงหวานมีท่าที่ไม่พอใจ

“เพคะ”

ข้าหลวงวัยกลางคนถอยหลังย่อตัวเพื่อขอประทานอภัยโทษ หยวนลี่หยางส่ายหน้า นางมิได้ต้องการเอาเรื่อง เพียงแต่ไม่โปรดผีเสื้อ

ผีเสื้องดงามแต่มีชีวิตสั้นเช่นนั้น...ใครจะอยากเป็นกัน

สำหรับหยวนลี่หยางแล้ว นางไม่พึงใจนางกำนัลในตำหนักแม่แต่คนเดียว นางกำนัลหน้าตำหนักที่ถูกโอบยจนเจ็บหนักก็ผู้หนึ่ง ข้าหลวงผู้นี้ก็เช่นกัน หากนางได้นางกำนัลที่ไว้ใจได้ก็คงจะดี

ก่อนที่จะจะถูกกำจัด นางควรวางแผนบางส่วนเพื่อป้องกันตัวเอง กับเต๋อฉีไทเฮายิ่งควรหลบหลีก หรือไม่ก็หาจุดอ่อน แต่กว่าจะถึงตอนนั้น นางควรเป็นที่สนใจของฮ่องเต้เสียก่อน

อย่างน้อยก็คำคืนนี้...ตามบทบาทที่ฝึกซ้อมมานานร้อยครั้ง

“ข้าต้องการฮันผู้สืบทอด”

“ตะ...แต่...หม่อมฉันเกรงว่าจะไม่เป็นมงคล” เสียงสั่นของนางกำนัลไม่ทำให้หยวนลี่หยางรู้สึกเวทนา อย่างไรก็ตามการขัดขืนตามขอบเขตย่อมทำให้เป็นที่น่าสนใจโดยแน่

...นางมันใจเช่นนั้น

“ไปเอามา” น้ำเสียงเรียบนิ่งแผ่อำนาจของหยวนลี่หยางสร้างความวิตกให้นางกำนัลเป็นอย่างมาก แต่นั่นคือความต้องการของนาง

“เพคะ” ท้ายที่สุดก็ไม่มีผู้ใดกล้าขัด

หยวนลี่หยางกางมือ ปล่อยให้บรรดาข้าหลวงสวมชุดตามพระยศ ฝ้าว่วนชั้นในมีสีน้ำเงินเข้มปักลายอักษรอัน ส่วนของชุดคลุมทั้งตัวเป็นสีดำสนิท แต่กลับบางจนแทบผิวกาย มือหยาบผ่านการทำงานมามากหิวเส้นผมนุ่มของหญิงผู้สูงศักดิ์อย่างเบามือ ก่อนจะหยิบพู่ที่มีกลิ่นหอมมาผูกประดับชุด

ดูร้อนเสียหน่อย น่าคันหลังกนิด ฝ่าบาทคงพึงพระทัย

“ขอบใจ...” ถ้อยคำสั้นๆ ของนางสร้างรอยยิ้มให้เหล่านางกำนัล ที่หันหน้ายิ้มให้กันอย่างดีอกดีใจ ใครจะคิดว่าสตรีเช่นหยวนลี่หยางจะปฏิบัติต่อพวกนางดีในระดับหนึ่งเช่นนี้ ทำที่ดูเย่อหยิ่ง ทว่าเป็นคนที่ยังตรงเกินคาด

“เรามีได้เพคะ มันเป็นที่ของพวกหม่อมฉัน หากมีสิ่งใดให้หม่อมฉันรับใช้ หม่อมฉันพร้อมจะทำเพื่อพระองค์”

หยวนเจียวี่พยักหน้าพลางยิ้มบางๆ ก่อนหน้านั้นมีเพียงมารดาเท่านั้นที่คอยแต่งตัวให้ แต่ตอนนี้นางกำนัลในตำแหน่งมากมายคอยจัดเตรียมให้ อย่างไรก็ตามก็ควรพยายามให้คุ้นชิน เพราะที่นั่นคือที่ของนาง...วังหลังแห่งนี้

“ใกล้ถึงฤกษ์แล้วกระมัง” ไม่ทันจะได้รับคำตอบจากผู้ใด เช่ากงกงก็เอ่ยเรียกตัว

“พระสนมหยวน เชิญเสด็จ”

ร่างระหงพยักหน้านิ่ง ก้าวขึ้นไปด้วยสีหน้าเรียบเฉยไม่แสดงความรู้สึก เห็นหน้าเช่ากงกงก็อดเคลือบแคลงมิได้ หลังจากนางรู้ว่าได้รับตำแหน่ง ‘เจียวี่’ สนมชั้นสาม ทำที่ของเช่ากงกงดูอย่างไรก็ประหลาด โดยปกติสนมแบบรับเชิญเช่นพวกนางก็ได้รับตำแหน่งชั้นนี้บ้างตามสมควร หากนางได้รับก็เป็นเรื่องธรรมดา

เว้นแต่ในราชโองการจะมีสิ่งอื่นใดที่แปลกไป

ใบหน้านามสลัดความคิด ก่อนจะยกมือเรียวลูบหน้าที่ร้อนผ่าว

“เซ้ากงกง”

“พะยะค่ะ”

“เหตุใดตอนประกาศตำแหน่ง จึงไม่บอกให้ข้ารู้”

“เอ่อ...” เซ้ากงกงที่เดินเคียงเกี้ยวกลืนน้ำลาย ก่อนจะเปิดม่านกระซิบ
หยวนลี่หยางเบาๆ “ในราชโองการฝ่าบาทให้ตำแหน่งเสียนเพยแก่พระองค์
พะยะค่ะ”

เสียนเพย สนมเอกลำดับสี่...

“พระองค์มีศีลธรรมนิยม พระองค์ละเมิดกฎ...” เสียงหวานเพียงเอ่ย
แผ่วเบา

ตำแหน่งแรกเข้าสู่ที่สุดคือ ตำแหน่งเจี๋ยอวี่ตั้งที่นางพึงรู้แจ้งได้ไม่นาน
นัก แต่สนมระดับสูงเช่นที่เซ้ากงกงว่าต้องมีความดีความชอบเช่นการให้กำเนิด
พระโอรสพระราชธิดาหรือเป็นที่โปรดปรานอย่างมาก จึงพึงควรแก่ตำแหน่งนี้
ยามแรกเข้าวังแม้จะงามปานลุ่มเมืองเช่นนี้ก็สมควรอย่างยิ่ง

หรือฝ่าบาทจะทรงจำหม่อมฉันได้แล้ว...

“ไทเฮาทรงทราบจึงให้พระองค์ได้รับตำแหน่งเจี๋ยอวี่ก่อน ส่วนเรื่อง
เข้าเฝ้า ไทเฮาก็ให้ถือปฏิบัติเป็นกรณีพิเศษ โดยปกติแล้วหากมิใช่ฮ่องเฮาหรือ
สนมเอก ก็ไม่มีสิทธิ์เข้าเฝ้าไทเฮาพะยะค่ะ”

“ข้าเข้าใจแล้ว”

‘แบบนี้เองสินะ ตำแหน่งลั่วหลินถึงได้ใหญ่กว่าตำแหน่งของเจี๋ยอวี่ทั่วไป
เพราะเป็นตำแหน่งสำหรับสนมเอกนี่เอง’

“แล้วเหตุใดต้องแต่งตั้งข้าเช่นนั้นเล่า”

“กระหม่อมก็แปลกใจ โดยปกติพระองค์ก็ถือตามธรรมเนียมข้อนี้มา
โดยตลอด แต่ละพระนางที่ได้ตำแหน่งสนมเอกก็ตอนตั้งพระครรภ์ทั้งนั้น แม้
ท้ายที่สุด...” เซ้ากงกงกลืนน้ำลายลงคอและหยุดเอ่ยต่อไปต่อๆ

หญิงสาวเดาว่าคงเป็นเรื่องตกลือตล่อนเหมือนที่ได้ยินมาบ้างจึงรีบห้าม

ปราชญ์

“ช่างเถอะ นี่คงใกล้ถึงตำแหน่งพระองค์แล้วสินะ”

“พะยะค่ะ”

หยวนลี่หยางพยักหน้า ก่อนจะปล่อยมือจากผ้าสีแดงให้คลุมเกี้ยว
ดั้งเดิม สีหน้าของนางเปลี่ยนไปเมื่อไม่มีใครเห็น นางกำลังแ้มยิ้มอย่าง
เปี่ยมสุข

แน่นอนหลายต่อหลายเรื่องที่น่าจะได้ยินมาไว้ว่าจะหลงเชื่อเสียทุกอย่าง
นอกวังในวังต่างก็ราวกับคนละโลก ความสุขสบายที่น่าได้รับนับว่ามากกว่า
เดิมหลายเท่าตัว หากอยู่อย่างสงบได้ก็คงจะดี

ไม่สิ...ไม่มีทางอยู่อย่างสงบได้เป็นแน่ ส่วนหนึ่งเพราะรูปโฉม อีกส่วน
เพราะอำนาจของตระกูลหยวน และส่วนสุดท้าย...เพราะเป้าหมายของนาง

เป้าหมายที่ทำให้นางไม่สามารถอยู่อย่างสงบได้ สิ่งที่น่าควรทำมีเพียง
เอาชีวิตรอดและไขว่คว้าหัวใจองค์ราชัน แม้จะเป็นสิ่งที่จับต้องได้ยากเพียงใด
ก็ตาม

ใบหน้านางหมดจดฉายแววเศร้าหมองชั่วครู่ สตรีวังหลังรู้ดี ฮองเต้ไม่มี
หัวใจ มีเพียงความโปรดปรานชั่วคราวก็เท่านั้น รักง่ายหน่ายเร็ว บางทีเป้าหมาย
ของนางควรเปลี่ยนจากหัวใจเป็นความโปรดปรานถาวรกระมัง

อย่างน้อยก็ทำให้นางไขว่คว้าเป้าหมายที่สองได้อย่างราบรื่นยิ่งขึ้น

เป้าหมายที่นางไม่ทันได้ตอบรับ ทว่าจิตใต้สำนึกกลับสั่งให้ทำ...

เกี่ยวไม้ฉลุลายกิเลนเคลือบผงมุกปะการังเคลื่อนตัวเข้าตำแหน่ง
ฟางโจวอันเป็นที่ประทับขององค์ราชัน ร่างระหงของหญิงสาวนั้นสั่นสะท้าน ยิ่ง
เข้าใกล้ตำแหน่ง ร่างกายของนางก็ยิ่งสั่น มือทั้งสองประกบเข้าหากัน ปากพึมพำ
มนตร์คาถาจนฟังไม่ได้ศัพท์

แต่นั้นจะช่วยอะไรได้ จริยอยู่ที่อดีตของนางพัวพันในเรื่องลึกลับอย่างไม
ควรจะเป็น แต่นางก็เป็นเพียงหญิงธรรมดาผู้หนึ่ง แม้ยามเป็นพิเศษก็ใช้ว่าจะ

โชคดีไปเสียหมด

เพียงเจ็บมามากจนชินชาจึงไร้ความประมาท...นั่นคือข้อดีของนาง

นางกำนัลผู้ถือโคมเปิดผ้า แล้วเรียกหยวนลี่หยางให้ก้าวลงมา พระสนมหยวนพยับหน้า นางก้าวเข้าตำหนักด้วยท่วงท่าที่สง่างาม ด้วยถือคติต่อหน้าคนอื่นต้องสำรวมเข้าไว้ แต่อย่างก้าวช่างหนาวเหน็บ ตื่นเต้นส่วนหนึ่ง เกรงกลัวก็อีกส่วน

ตำหนักไม้สักหลังใหญ่สลักลายมังกรทุกเสา ม่านสีทองบ่งบอกถึงมังกรทองอันเป็นสัญลักษณ์ของฮ่องเต้ โคมเทียนจุดไฟเรียงรายไปตามทาง เสียงเครื่องดนตรีเบาๆ ในห้องบรรทมเมื่อเข้าหุหยวนลี่หยาง ขนเส้นบางๆ ก็ลุกชูถึงแล้วสินะ ห้องของพระสวามี...

“หยวนเจียอวี่ เข้าเฝ้าแล้วพะย่ะค่ะ”

จบคำของขันที นางกำนัลก็เปิดบานประตู หยวนลี่หยางก้าวเข้าไปอย่างสง่าเช่นเคย เหล่านางกำนัลกองดนตรีขับร้องย้อยถวายคำนับ ก่อนจะเดินลื่นออกไปโดยไว...เพื่อให้ทั้งสองพระองค์อยู่ร่วมกันเป็นการส่วนตัว

ปัง!

เสียงประตูปิดลง จัปพลันร่างของหยวนลี่หยางก็ไร้เรี่ยวแรงเสียดื้อๆ นางก้าวเดินจนถึงหน้าฮ่องเต้หนุ่มซึ่งแย้มพระสรวลอย่างพอพระทัย จึงถวายคำนับ

บทละครตามมหรสพอาจต้องเหนียมอายนาง

“หยวนลี่หยาง ถวายพระพรฝ่าบาทพะคะ” นางย้อยตัวลงแต่พลาด ด้วยเรี่ยวแรงอันน้อยนิดจึงทำให้นางล้มลงไป ร่างหนาธิบคว่ำตัวนางไว้

“เดินไม่ระวังเลยนะ” เสียงทุ้มเอ่ย

แผนแรกสำเร็จ ล้มผัสเนื้อตัวเล็กน้อยให้พอกระช่มกระชวย แล้วยิ่งกลืนหอมอ่อนคงทำให้สติแตกได้ไม่ยาก เช่นนี้แล้วอีกฝ่ายคงเห็นว่านางน่าทะนุถนอม

“ขอประทานอภัยด้วยพะคะ” ใบหน้านางยังคงก้มไม่ยอมเงย จนร่าง

ใหญ่ต้องเซยกางขึ้น เห็นถึงหญิงงามที่สุดเท่าที่เคยพบเจมา สองสายตา
สบกัน ไบหน้าหล่อเหลาคมคายของฮ่องเต้หนุ่มทำเอาหวนลิ้นหยางหน้าแดงกำ
ไยหัวใจนางเต็นระรัวถึงเพียงนี้?

หากแสวงหาอ้อมกอดหรือความโปรดปรานเช่นหญิงอื่นจะแตกต่างหรือ
ไม่สิ ฮ่องเต้ย่อมต้องการหญิงที่พร้อมให้ความสำราญมากกว่า เพียงแต่ควร
เกรงกลัวเล็กน้อย

...ไร้เดียงสาเข้าใจ

“รู้หน้าที่ตัวเองดีใช้หรือไม่” หยวนลีหยางสายหน้าไปมาขณะหลับตาปี
ไบหน้างามก้มมองพื้นประหนึ่งเหนียมอาย มีท่าที่ราวกับคิดไม่ตก

“เจ้าเป็นอะไรไป” องค์ราชันขมวดคิ้ว ไม่เข้าใจหญิงตรงหน้าสักนิด แต่
ก็น่าสนใจไม่น้อย

“ฝ่าบาท...หม่อมฉัน” เสียงหวานเอ่ยราวกับต้องการร้องขอ ชายหนุ่ม
ยื่นมือหามาลูบไบหน้างามระหว่างโปรยยิ้มพึงใจ

“ต้องการสิ่งใดบอกข้ามาสิ”

“โปรดสุรามงคลหรือไม่เพคะ”

ร่างนาชงักพลางถอนมือ

“ว่าอย่างไรนะ?” องค์ราชันขมวดคิ้ว ทว่ากระตักยิ้มอย่างสนพระทัย
“สุรามงคลนั้นหรือ...”

“ไม่โปรดหรือเพคะ” นางมีท่าที่เื่องะระวากับกลัวแผนลุ่มเหลว

ปล่อยให้องค์ราชันผู้มากความสามารถขบคิดถึงท่าทีของนาง ท้ายที่สุด
เขาย่อมคิดว่านางพยายามหลีกเลี่ยงการถวายการรับใช้ เจกเช่นการร่วมหลับ
นอนอันเป็นหน้าที่สำคัญของ ‘สนม’ ด้วยความไร้เดียงสา

ทว่าในความจริงไม่เป็นเช่นนั้น

มารยา...คืออาวุธและเกราะป้องกันของสตรี เสมือนหลุมดักขนาดใหญ่
หลอกล่อให้บุรุษติดกับ และในตอนนี้นางกำลังจัดมารยาเข้าสู่เพื่อให้ได้มาซึ่ง
ความโปรดปรานถาวรที่นางต้องการ

“สุรามงคล สำหรับแรกเข้าหอ ฝ่าบาทไม่โปรดหรือเพคะ...”

“แรกเข้าหอขึ้นหรือ?”

“เพคะ” นางเอ๋ยเสียงหวาน รวากับพยายามคุ้มน้ำเสียง ทว่าบิดอย่างไรรู้ก็ไม่ผิด

ดวงตาคมจ้องมองหญิงสาวขณะคิดถึงท่าที...มิใช่ว่าหญิงงามลุ่มเมืองผู้นี้ต้องการมอมสุราเขาหอหรือ?

หากเป็นหญิงอื่นคงพยายามเอาอกเอาใจปรนนิบัติเป็นอย่างดี สตรีผู้นี้ต้องการใช้สุราเป็นเครื่องมือให้เขาลำบากมากขึ้นกระมัง แต่ไฉนจึงมีท่าทีร้อนรนประหลาด

“ใครอยู่ด้านนอก ไปเอาสุรามงคลเข้ามา” สุรเสียงทุ้มเปี่ยมอำนาจมีรับสั่ง

เงาด้านนอกเคลื่อนไหวราวรู้งาน หากเกิดสิ่งใดขึ้นก็คงได้ยินเช่นกัน ใบหน้างามแดงก่ำเมื่อนึกไปไกล นางพร้อมสำหรับทุกอย่าง เว้นแต่เรื่อง...

รอยยิ้มเจื่อนถูกส่งไปให้องค์ราชันเป็นระยะ บทบาทของนางคือสตรีผู้ถือครองความงามสูงสุด ซึ่งถูกแย่งตัวระหว่างองค์ชายต่างแคว้น ทว่านางกลับต้องการเพียงเข้าวังหลวงเพื่อคัดตัวเป็นผู้หญิงของฮ่องเต้ เป็นสนมขององค์ราชัน แม้นางจะต้องการชายตรงหน้าเพียงใด ก็ควรแสดงตามบทบาทที่ชักซ้อมมาเป็นอย่างดี

“นั่งสิ” เสียงทุ้มเอ๋ยขณะปรายตาไปยังโต๊ะสวย

“เพคะฝ่าบาท” เสียงหวานเอ๋ย นางไม่แม้แต่จะสบตา ท่าทีอ่อนหวานนุ่มนวลต่างกับความคิดที่เฉียบขาด

คราวแรกหยวนลี่หยางยังนึกว่าจะมีสุรามงคลในห้องบรรทม ทว่ากลับไม่เป็นเช่นนั้น องค์ฮ่องเต้คงพร้อมจะเริ่มบรรทมโดยไม่รื้อสิ่งใดทันทีที่สนมเข้าห้องบรรทมกระมัง

ก่อนหน้านี้ก็สำคัญกับคนตรืออยู่เสียด้วย คิดจะสำราญสุขสมโดยไม่ทำความรู้จักกันก่อนหรือไร

แล้วนี่...ทรงลืมไปแล้วจริงๆ เสียด้วย

ร่างของชั้นที่คนสนิทถือเหยือกสุราเข้ามาในห้องบรรทม ขณะค่อยๆ วางลง ใบหน้าแฝงเล่ห์ราวนึกสนุกเล็กน้อย หยวนลี่หยางจึงเดาว่าเขาคงสนิทสนมกับฝ่าบาทพอสมควร

“จะไม่รินให้ข้าหน่อยหรือ” เสียงทุ้มหยอกเย้า ดวงตากลมสวยตวัด สบตาคนขณะคลี่ยิ้มอย่างเคอะเขิน มือเรียวยาวรินสุราลงในจอกอย่างเชื่องช้า ราวกับประวิงเวลา แรกเริ่มดูนิ่งสงบราวคันทันหิน ทว่าชั่วครู่กลับสั่นระริกด้วยนึกได้

“นี่เพคะ” มือเรียวยาวยื่นจอกสุราขณะซ้อนตาสบอีกฝ่าย

องค์ราชันยิ้มยิ้มพลางพยักหน้าช้าๆ รับจอกสุรา เวลาผ่านไปเพียงชั่วครู่สุราก็เหลือเพียงก้นเหยือก ท่าทีขององค์ราชันแนบมาพอสสมควร ส่งผลให้หยวนลี่หยางลอบยิ้มบางๆ จงใจให้อีกฝ่ายเห็น

เป็นยิ้มที่แฝงด้วยความโล่งอก

...แต่นางรู้ดีว่าอีกฝ่ายยังมีสติครบถ้วน

“อีกจอกนะเพคะ” เสียงหวานเอื่อยขึ้น นางยื่นมือไปริน ทว่ามือหนากลับกุมมือบางเป็นเชิงห้ามปราม

“พอแล้ว...”

“บรรทมนะเพคะ ท่าทางจะอ่อนแรงแล้ว คงไม่มีแรงทำสิ่งใด” คำหลังนางพึมพำกับตัวเอง ทว่าเป็นการพึมพำที่จงใจให้อีกฝ่ายได้ยิน ขณะประคองร่างหนาที่เดินโซเซขึ้นแทนบรรทม

“เจ้าแน่ใจหรือ หืมมม” ได้ที่ย่องเต่หนุ่มก็แก้มองหยอกหญิงงามด้วยการหอมแก้มเบาๆ ดวงตางามเบิกกว้าง แม้ภายในจิตใจจะโหยหามากเพียงใด แต่ร่างกายชายก็น่าหวาดหวั่นยิ่งนัก

หากนางไม่รู้จักชายตรงหน้าดีพอคงไม่อาจแสดงท่าทีเล่นตัวจนเกินงาม หลีกเลียงหน้าที่ที่พึงปฏิบัติเช่นเวลานี้ นับเป็นโชคดีที่นาง ‘รู้จัก’ ชายตรงหน้ามากกว่าที่ใครคิด

เขามักสนใจในสิ่งที่วิ่งหนีมากกว่าสิ่งที่วิ่งตาม เป็นเช่นนั้นมาเสมอ...และ
เป็นมานานแสนนาน

ภายใต้ท่าที่ไร้เดียงสากลัวเกรงชายหนุ่ม ทว่าใจกลับเต้นรัวด้วยฝัน
โอกาสเช่นนี้มานานหลายปี นางยังคงเปี่ยมด้วยความหวัง แม้ระหว่างทางจะ
เปื้อนด้วยเลือด แต่ถ้าปลายทางคือหัวใจของชายผู้นี้ นางก็ยอมเดินตาม
เส้นทางสายนี้ไปจนสุดทาง

ทรงมีใจให้หม่อมฉันโดยเร็วนะเพคะ

“ฝ่าบาท บรรทมนะเพคะ” ร่างบางวางห้องเตี้ยลงบนแท่นบรรทมระหว่าง
ถอนหายใจ

ฟางใจคิดว่านางคงโล่งอกที่หลีกเลี่ยงเขาได้ ช่างเป็นหญิงประหลาด
แทนที่จะวิ่งเข้าหากลับพยายามหลบเลี่ยง ทว่าเป็นการหลบเลี่ยงที่ไม่เกินงาม
เขาจึงแสวงเมามายไร้สติเพื่อรอดูท่าทีของหญิงสาวผู้นี้

แต่บุรุษหรือจะตามมารยาของสตรีได้ทัน

หยวนลี่หยางเห็นอีกฝ่ายแสวงหลักก็แสวงรำพึงตัดพ้อตามประสา

“หากหม่อมฉันเอยคำว่ารักกับพระองค์ เราจะเป็นหนึ่งเดียวกัน...เป็น
หนึ่งเดียวจากความเต็มใจของหม่อมฉัน” ว่าจบนางก็หย่อนกายนอนข้าง
ชายหนุ่ม

ห้องเตี้ยเปลือยหมดคิ้ว นี่ไม่เท่ากับว่าหากเขาร่วมรักกับนาง อาจเป็นการ
บังคับขู่เข็ญโดยที่นางไม่เต็มใจหรือ มีสตรีเช่นนี้อยู่ในวังด้วยหรือไม่ หาก
เป็นหญิงอื่นคงปล่อยให้เหียวเลาทำยวงเพื่อเป็นการลงโทษ แต่กับสตรีผู้นี้
สัมผัสทุกสัมผัส แวดตาของหญิงสาวก็คุ่นชินพิกล โดยเฉพาะน้ำเสียงและกลิ่น
ดอกเหมยกุ้ย ราวกับเคยพบเจอกันหลายต่อหลายครั้งนัก

เฉกเช่นเมื่อเห็นชื่อนางในรายชื่อสนม จิตใต้สำนึกของเขาก็บอกโดย
ทันทีว่านางมีอะไรเกี่ยวข้องกับเขาอย่างแน่นอน แต่ใจจึงจำมิได้เช่นนี้

ราวกับผูกพันกันมายาวนาน...แต่นึกอย่างไรก็นึกไม่ออก

แล้วจะให้เขาปล่อยนางไปได้อย่างไรกัน

คิดไปคิดมา การยึดครองหัวใจสตรีผู้นี้คงทำให้เขาสำราญได้พอสมควร
จบจากงานราชการแล้วเช้าวันหลังเมื่อใดคงมีเรื่องสนุกให้ทำ เขาต้องการนาง
แน่นอนว่าหากไม่รังรองนางล้นาวจา ก็คงเป็นการบังคับฝืนใจ

แต่สตรีในวังทุกนางไม่ใช่ของเขาหรอกหรือ หญิงผู้นี้ก็ล้าตีย์ยิ่งไร ทั้ง
ที่ยังมีสนมอีกหลายนางที่ไม่มีโอกาสเข้าเฝ้าด้วยซ้ำไป ราวกับมีสิ่งอื่นมาดลใจ
ให้เขาขึ้นแท่นบรรทม ก่อนจะประทับรอยจุมพิตที่หน้าผากนวล

...ถือว่าดีตราจองก็แล้วกัน

ใบหน้าหล่อเหลาแยมย้ม นี่เขาทำอะไรอ่อนโยนเป็นด้วยหรือ ทำไม
กันนะ...หญิงผู้นี้ถึงทำให้เขาต้องเพลอยิ้มทุกครั้งที่ได้ลอบมองตั้งแต่ตอน
คัดตัว

นี่มันอะไรกัน เหตุใดนางจึงมีอิทธิพลกับเขาถึงเพียงนี้

เขาจะหลับตาลงได้อย่างไร ในเมื่อกลิ่นกายของนางช่างน่าลุ่มหลง
น่าอดให้ชื่นใจ ร่างใหญ่ขยับมือสัมผัสเรือนร่างของสนมหยวนอย่างแผ่วเบา
เนื้อตัวของนางนุ่มนวลไปทุกส่วน

‘เจ้าเป็นใครกันแน่? หยวนลีหยาง’

สาม เต๋อฉีไทเฮา

ยามรุ่งสางมาเยือน หยวนเจี๋ยอวี้กลับตำหนักลั่วหลินอันเป็นที่ประทับ เพื่อเตรียมตัวเข้าเฝ้าเต๋อฉีไทเฮา หลังได้ยินมาว่าไทเฮาเป็นคนถือยศถือศักดิ์ เนื่องด้วยพระนางมาจากตระกูลอิน เป็นพระชายารองในฮ่องเต้องค์ก่อน และเป็นถึงซูเฟยทั้นที่ถือดีต้องเต๋อครองราชย์ หลังจากพี่สาวผู้เป็นน้องเขาและพระมารดาของฮ่องเต้องค์ปัจจุบันสิ้นพระชนม์ พระนางก็ได้ยศของเขามาครอง ส่งผลให้ปัจจุบันถือยศไทเฮา...ชีวิตของเต๋อฉีไทเฮานั้นราบรื่นมาโดยตลอด

แต่สิ่งที่ดูง่ายตายมักแฝงด้วยความยากเย็นเสมอ

แน่นอนว่าเรื่องภายในของสกุลอริมีหรือที่หยวนลี้หยางจะไม่ทราบเรื่อง เจกเช่นการที่เต๋อฉีไทเฮาลอบสังหารพี่สาวแท้ๆ ของตัวเอง แม้จะไร้หลักฐาน ก็จริง แต่เหตุมากมายย่อมเคลือบแคลง แล้วยิ่งกับฮ่องเต้นับนางเป็นเพียงไทเฮา มิใช่มารดาเลี้ยง ให้เกียรติเล็กน้อยตามหน้าที่ แต่ไม่นึกเคารพด้วยซ้ำ

เขาเองก็เคลงใจและรอเวลาที่ความจริงจะเปิดเผยเช่นกัน

ดีที่ฮ่องเต้องค์ปัจจุบันมีสิทธิ์มีเสียงมากเป็นพิเศษเพราะยิ่งใหญ่เหนือใครในใต้หล้า เรื่องกบฏแทบไม่มีให้ระแคะระคาย ว่ากันว่าพระเจ้าถังฟางโจว ทรงกำราบกบฏด้วยวิธีที่ยุ่มโหด ซ้ำยังคุมการทหารได้เป็นอย่างดี แต่เรื่องภายในเช่น 'ครอบครัว' อย่างวังหลังกลับโอนอ่อนลดโทษเสมอ

สนมประพุดิตัวไม่เหมาะสมถึงโทษเพียงคัดคัมภีร์ หรือหนักหน่อย

ก็กักบริเวณ ดีที่ฝ่ายในสงบสุขเรียบร้อยด้วยเกรงของเฮาที่ใช้อำนาจเกินเหตุ

การวางอำนาจของของเฮาใช้ว่าจะเลวร้ายเสียทีเดียว นี่คงเป็นอีกเหตุผลที่ทำให้ฮ่องเต้ไม่ยื่นมือเข้ามายุ่ง แต่การตกเลือดของบรรดาสนมก็ยังคงเป็นปริศนาที่หาคำตอบมิได้ ไร้หลักฐานและพยานเสมอ

ผู้อยู่เบื้องหลังย่อมเป็นคนที่เหนือความคาดหมาย อาจเป็นสนมผู้มีบทบาทจนถูกมองข้าม หรือสนมผู้ไร้บทบาทไม่น่าจดจำ แต่ถึงอย่างไรความเป็นไปได้อย่างหนึ่งก็คือ นางคงรักองค์ราชันผู้นี้มาก...จนใช้ความรักของนางทำลายความสุขของชายที่รักได้ลงคอ

กองพระราชพิธีส่งคนเข้าตำหนักแล้วหลินพร้อมผ้าตัวนลิสสามพับ
เบี้ยหวัดห้าสิบชั่ง ทองสามหีบ ประทานแก้หยวนสี่หยาง เจ้าของตำหนัก

มิได้มีการเลื่อนยศอย่างที่ผู้คนในวังต่างคาดคะเนกัน แต่นั่นเป็นเรื่องที่หยวนสี่หยางผู้เป็นเจ้ยอว์พึงพอใจ แค่นี้สนมนางอื่นก็ตาร้อนกันเสียทั้งนั้น หากมากกว่านี้คงจะน่ายเย

“พระสนม ได้เวลาเข้าเฝ้าไ้เเฮแล้วพะคะ”

“เข้าใจแล้ว” เสียงหวานรับคำ นางยื่นมือให้นางกำนัลประคอง ก่อนจะหันให้นางกำนัลผู้นั้นจัดชุดให้เรียบร้อย แต่ก็ยังไม่ดีพอสำหรับนาง อาจเพราะนางต้องการนางกำนัลซึ่งเข้าใจในสิ่งที่นางต้องการสื่อโดยง่าย ฉลาดหลักแหลม ซื่อสัตย์ต่อนางแต่เพียงผู้เดียว

ในยามนี้เรียกได้ว่านางยังไม่พบนางกำนัลที่ต้องตาต้องใจสักคน

หยวนสี่หยางพร้อมด้วยสองนางกำนัลมุ่งหน้าเข้าสู่ตำหนักผุ่ยหยงอันเป็นที่ประทับของไ้เเฮ ระหว่างทางก็พบสตรีผู้สูงศักดิ์ในชุดสีชมพูอ่อนเกล้าผมมวยสูง ซ้ายยังปักชุดปักทองขึ้นใหญ่ล้ำค่า ดูอย่างไรก็ไม่น่าพินสมชั้นเพย

มิใช่เพราะชุดรุ่มร่ามสมตำแหน่ง ด้วยสนมรองที่ได้รับการความโปรดปราน หากหาญกล้าประทีนโฉมเกินตัวก็ไม่แปลก แต่เพราะท่าที่อ่อนหวานน่ามอง รวมถึงอากัปกิริยาสูงส่ง ทำให้หยวนสี่หยางมั่นใจว่าสตรีผู้นี้ไม่มีทางแต่งกาย

เกินยศให้ต้องเสื่อมเสียเกียรติเป็นแน่

ท่าทางจะระมัดระวังตัวถือปฏิบัติเคร่งครัดตามธรรมเนียมพอสมควร

“หยวนลี่หยาง ถวายพระพรพระสนมเอก...” ร่างระหงย่อคำนับตามมารยาท

“ลุกขึ้นเถิด” มือบอบบางซำยังนุ่มนวลเย็นประคองหยวนลี่หยาง นางส่งยิ้มเมตตาให้หญิงงามตรงหน้า “เห็นว่าต้องรีบเข้าเฝ้าไต่หา อย่ามากพิถีไปเลย รีบเข้าเฝ้าเถอะ”

“เพคะ”

สตรีสูงศักดิ์ผู้นั้นเพียงส่งยิ้มอ่อนหวานและเดินมุ่งหน้าไปยังอีกทาง กลิ่นหอมอ่อนของเช่อเซียง⁶ เรียกความสนใจจากหยวนเจี๋ยอวี่ นางเอียงคอด้วยความสงสัย

ไม่รู้ว่าสนมเอกผู้นั้นจะรู้ถึงคุณสมบัติหรือไม่?

แต่เครื่องหอมชั้นสูงทว่าอันตรายเช่นนั้น หากสามารถตั้งครรรภ์ได้ตามปกติก็ไม่ควรใช้

หากพินิจถึงทำที่นุ่มนวลสูงค่าย่อมนึกเปรียบเทียบ...สองเขาควรเอาเป็นเยี่ยงอย่าง

“นางเป็นใคร” หยวนลี่หยางอดไม่ได้ที่จะเอ่ยถามนางกำนัล

“ขุนเต๋อเฟยเพคะ พระนางทั้งงดงามและมากความสามารถ ซ้ำยังมีจิตใจทั้งงดงามนัก ในเวลานี้ทรงตั้งครรรภ์อีกด้วย ช่างน่ายินดียิ่ง”

เต๋อเฟยมากด้วยคุณธรรมซัดเจนสมตำแหน่งนัก แต่ที่รู้มาในเวลานี้ ตำแหน่งสนมเอกเว้นว่างถึงสองตำแหน่ง นั้นหมายถึงว่ามีสนมเอกสองพระองค์

“สนมเอกนอกจากนางแล้ว อีกคนเป็นใครหรือ”

⁶ เช่อเซียง คือ กายานชนิดหนึ่ง มีกลิ่นหอม เป็นอันตรายต่อทารกในครรภ์ หากสูดดมติดต่อกันเป็นเวลานาน จะส่งผลให้เป็นหมัน ไม่สามารถตั้งครรรภ์ได้

“ว่านกุ้ยเพยเพคะ พระนางเป็นสหายของพระสนมเต๋อเพย แม้พระนางจะทรงตกเลือดหลายครั้งหลายครา แต่ก็ยังวางตัวเหมาะสมน่าเคารพนับถือยิ่งกว่าสอง...” นางก้านลึบปิดปาก หลังผู้เป็นนายส่งสายตาดูต้น

คิดไม่ต่างก็จริง แต่ใช้ว่าจะสมควรพูดในที่โล่งแจ้งเช่นนี้ ฟารู้ดีอยู่แล้ว ยิ่งในรั้ววังहुตามากมายเป็นพยานชัดเจน คนของนางเอ่ยปากไม่เท่ากับว่านางอบรมไม่ดีหรือ

“ไม่มีใครอบรมมารยาทหรือไร” เสียงหวานเอ่ยดู ก่อนจะเดินนำไปยังตำหนักผู้หยง

อยู่ในรั้ววังหลังเช่นนี้ สิ่งที่น่าห่วงเห็นจะเป็นนางก้านลึบกระมัง หากไฉไลทำตัวไม่เหมาะสม นายเช่นนางอาจเดือดร้อนไปด้วย เขตวังหลังเช่นนี้จะมีนางก้านลึบที่ไว้ใจได้บ้างไหมนะ

ตำหนักกว้างใหญ่สมกับพระยศ พิษพันธ์มวลงไม้ล้วนล้ำค่าและเป็นสิริมงคลทั้งนั้น ต้นยี่โถหน้าตำหนักบานสะพรั่งท่ามกลางแสงแดดจ้า ฤดูร้อนมากด้วยมวลงไม้ก็จริง ทว่าหยวนลี้หยางไม่ใคร่โปรดยี่โถสักเท่าไร ยิ่งยี่โถสีชมพูสดนางจำฝังใจมาแต่เล็กแต่น้อย เมื่อครั้งดื้อรั้นไม่ฟังความจากผู้ใหญ่ หนีออกจากบ้านเพื่อเลี่ยงการอบรมมารยาทที่ ‘พระชายา’ พึงมี ไปยังบ้านหลังเล็กซอมซ่อของสหาย

ปลายฤดูร้อนเช่นยามนี้ ต้นยี่โถสีชมพูสดบานสะพรั่งรับลมร้อนไม่ไกลจากที่พำนัก ด้วยความเป็นเด็กจึงทำให้นางนึกสนุก เห็นรังผึ้งท่าจะหวานไม่น้อย แล้วยังอยู่บนไม้ยืนต้นงดงาม คงจะหวานเกินตัว จึงจูดไพร่คว้นขับไล่ผึ้งไปหมด จนได้ลิ้มรสน้ำผึ้ง

...สุขสมได้ไม่ทันไร พิษก็ออกฤทธิ์

เพียงนึกถึงช่วงเวลาของความไม่ความตาย คิวบางก็ขมวดเป็นปมเกือบตายเพราะเจ้าต้นยี่โถมาครั้งหนึ่งไม่พอ ยังต้องมาเห็นยี่โถหลากสีบานสะพรั่งให้ย้อนระลึกถึงอีก

แต่จื๊อไทเฮาหูตากว้างไกล ไยจะไม่รู้แจ้ง

ใบหน้านามแยมยืม นางเองคงเอาแต่ฝึกการเอาตัวรอดมากเกินไปจนมองแง่ร้ายไปเสียหมด คนอื่นคงคิดว่าไม่ประดັงบดงามเช่นนี้ไร้พิษสง หากไม่ใฝ่รู้จริงจะมีผู้ใดรู้แจ้ง

นางพึงระลึกเสมอว่าสถานที่แห่งนี้คือวังหลวง พิษเหนือพิษมิใช่ไม่งามแต่เป็นพระสนม บางทีไทเฮาซึ่งคอยชักจูงอยู่เบื้องหลังอีกที ทำจะยิ่งร้ายเข้าไปใหญ่

ใบหน้านามสะบัดความคิดออกต่อไป นางรู้ตัวดีว่าความมอคติของนางอาจทำให้เสียหมากสำคัญไปได้ เพียงแต่หวังให้ไทเฮาเป็นธรรม มิใช่ยกเอาตระกูลเป็นที่ตั้ง นางจะได้เบาใจไปปะละหนึ่ง

“หยวนเจี้ยววี่ ถวายพระพรไทเฮา” หลังเข้าถึงส่วนห้องโถงของตำหนักผู้หยกก็ถวายคำนับต่อไทเฮา พระนางสวมฉลององค์สีทองปักดิ้นเงินดิ้นทองสูงค่า ประทินโฉมสีสดสง่างามสมพระยศ

แต่ถ้าเทียบเคียงกับฮองเฮา ก็ดูน้อยชิ้นชัดเจน

“หยวนเจี้ยววี่...” เสียงทุ้มเล็กน้อยแต่แผ่อำนาจราวหมื่นยศศักดิ์ “เจี้ยววี่ สนมชั้นสามนั้นถือเป็นตำแหน่งระดับสูงของสนมทั่วไป แม้จะเป็นหนึ่งในเชื้อพระวงศ์ แต่ถ้าได้รับตำแหน่งจิวผิน⁷ สนมรองเก้าตำแหน่ง ย่อมมีหน้าตามากกว่า”

มาถึงก็ไม่เกริ่นนำ ซ้ำยังเอ่ยถึงตำแหน่งโดยไม่ให้นางตั้งตัวเสียนิดถึงเป็นเช่นนั้นหยวนลี่หยางก็ทำเพียงรับฟังอย่างสงบเท่านั้น ดวงตาคู่สวยตัวตื้นสบพระพักตร์หญิงวัยกลางคนตรงหน้าราวประเมินอีกฝ่าย

...ถ้อยศถิธัคคีดีตามที่เลื่องลือโดยแท้

“ในรัชสมัยของอดีตฮ่องเต้ นั้น สนมมากมายล้วนให้กำเนิดพระโอรส พระธิดา อย่ว่าแต่ตำแหน่งชั้นสูง นางก้านัลที่ถวายตัวบางคนยังไร้ตำแหน่ง

⁷ จิวผิน คือ สนมชั้นรอง มีเก้าตำแหน่ง (สนมรอง)

ชื่อฟูเหริน^๘ ทั้งสี่ตำแหน่งเต็มเสียหมด จั้วผินก็เช่นกัน การแข่งขันย่อมดุเดือด รัชสมัยนี้เทียบไม่ได้สักนิด เจ้าฟ้างมาใหม่ย่อมขาดความรู้ไปมาก”

ไทเฮาเอื้อมมือหยิบพัดประดับลายดอกเบญจมาศสีม่วงเข้มยื่นให้นางกำนัลส่วนพระองค์ เพื่อนำไปให้สนมผู้มาใหม่อย่างหยวนลี่หยาง ดวงตาสวยมองตามอย่างพึงใจ พัดเล่มนี้เป็นพัดที่งดงามยิ่ง

“พัดเล่มนี้เหวินหนีฮ่องเฮาพระมารดาฮ่องเต้ประทานแก่ข้าเป็นของขวัญ ก่อนข้าวัง ข้าให้เจ้า”

ของล้ำค่าเช่นนี้ย่อมมอบให้หญิงที่พบกันวันแรกโดยง่ายตาย ดังที่ท่านแม่เคยว่าไว้ ไทเฮาคือเลี่ยนหนามสำคัญ เรื่องที่นางแค้นเคืองเหวินหนีฮ่องเฮาพี่สาวของนางเป็นดังที่คาดไว้นั้น

สนมเช่นนางขัดรับสั่งของไทเฮาไม่ได้

“ขอบพระทัยพะคะ”

“พัดล้ำค่าย่อมคู่ควรกับสตรีสูงค่า”

“ไทเฮาหมายความว่าเช่นไรหรือพะคะ” เสียงหวานเคลือบความสงสัยชัดเจน

“เจ้ายังมีโอกาสอีกมากในการเลื่อนขั้น หากมีพระโอรสโดยไว ตำแหน่งของเธอก็อยู่ไม่ไกลเกินเอื้อม” พระนางหยุดรับสั่ง ก่อนจะหัวเราะเสียงดังราวกับสาแก่ใจบางอย่าง “ให้เจ้าก๊วยเฟยหรือเต๋อเฟยเป็นฮ่องเฮาเสียยิ่งดีกว่าให้หวังอวี่นเซียน ธิดาอนุผู้้นั้นทำความสูงศักดิ์ให้เสื่อมเสีย”

“จุดจบของสนมมากมาย รวมถึงชีวิตพระโอรสพระธิดาในฮ่องเต้ฉบับเป็นเพราะนางเป็นแน่ นางเป็นคนเดียวที่ให้กำเนิดทายาท แม้สุดท้ายสวรรค์จะลงโทษให้เป็นพระธิดาก็ตาม” ไทเฮาขบขัน นางค่อยๆ ลูกขึ้นก้าวมาหยุดตรงหน้าของหยวนลี่หยาง “ข้ามิชอบพูดคุยกับสนมระดับกลาง แต่เจ้าเป็นกรณีพิเศษ ข้าจะหาหนูล้างเจ้า เพียงแต่เจ้าต้องลดอำนาจของหวังอวี่นเซียน

^๘ ชื่อฟูเหริน คือ สนมเอก (ชั้นเฟย) ประกอบด้วย ก๊วยเฟย ซูเฟย เต๋อเฟย และเลี่ยนเฟย

หวังของเขาเสีย!”

ดวงตาวานฉายแววอย่างนึกขึ้น

ไ้เฝ้ากัฟพดัของฟ้สาวตัวเองให้นางเพื่อบ่ลนบ่นลนะ

หยวนล้หยางปรายตาสบพระพ้กัตร้งามม่สร้างม่ว่าว้ยล้งเลยอย่างม่งม่น มหवादพวด้งเช่นสนมท่วไป นางเพียงส่งย้มบางๆ พร้อมเปล่งเลียงหวนอ่ยเนือความจากใจ

“ต้อขบปรทานอภัยเพคะ”

ไ้เฝ้าเล้กคิ้ว “เจ้าหมายความอย่างไร”

“ในต่อนนี้หม่อมฉันย้งม่เห็นถึงอำนาจในมือฮองเฮาแม่แต่่น้อยหม่อมฉันเห็นเพียงหญิงสาวผู้นำสงสารคนหนึ่ง คงม่อาจช่งชิงอำนาจกับพระนาง” อ่ยด้วยน้ำเลียงเรียบนึ่ง

“เจ้าว่าอย่างไรนะ!” ไ้เฝ้าอ่ยเลียงหลง แฝงด้วยความโกรธเคือง

โอกาสรอตรงหน้าโดยแท้ แต่หยวนเจียอวีผู้นำกลับอ่ยบ่ด คัดล้งใดอยูกัน?

“พระนางนำสงสารเพคะ หม่อมฉันม่คึดว่าการแสดงความหึ่งหวงหรือการแสดงถึงความเกรงกลัวในสนมผู้อื่นเป็นล้งที่น่าศรัทธาหรือน่ายกย่องกลัวเกรง”

ตรงข้ามกลับเป็นการประกาศว่าตนกำลังกลัว...กลัวอำนาจจะล้นคลอน

“นี่เจ้า! หากม่งก็คองวิกจริตไปเลียงแล้วกระมัง นางวางอำนาจเพียงนั้นจะดำรงตำแหน่งได้ล้กเท่าใด ไ้เฝ้าม่ไขว่คว้าโอกาสอันน้อยนิตโดยการร่วมมือกับข้าเล่า”

“เพราะหม่อมฉันเคารพในการตัดสินใจของฮองเต้ หากพระองค์เห็นควรเช่นไร หม่อมฉันก็น้อมรับ หูตามากมายท่ววัง มีหรือที่ฝ่าบาทจะม่ทรงทราบถึงทุกการกระทำของฮองเฮา หม่อมฉันพูดถูกหรือม่เพคะ”

แต่อฉไ้เฝ้าเบิกตากว้างพลางอมย้มเล้กน้อย ก่อนจะพ้ยกหน้านิตๆ

“เอาคำของข้าไปคึดเลียง ในวนนี้เจ้าย้งม่ได้ล้มรสความร้ายกาจของนาง

จึงมองนางด้วยสายตาเช่นนี้ หากวันหนึ่งนางเล่นงานเจ้า เจ้าคงจะรับรู้เอง ถึงวันนั้นมายังตำหนักของข้า แล้วข้าจะสนับสนุนโดยชิงตำแหน่งของนางมาให้เจ้า”

ถึงไทเฮาจะรับสั่งเช่นนั้น แต่หยวนลี่หยางก็รู้แจ้งเป็นอย่างดี หญิงตรงหน้าไวใจไม่ได้สักนิด

ส่วนหนึ่งก็เพราะตระกูลอินของนางเป็นอริกับตระกูลหยวน อีกส่วน...
แม่นางจะรับรู้มามาก แต่ก็ยังมีควรวุ่นสรุป
“หมดเรื่องแล้ว หม่อมฉันขอทูลลา”

หยวนเจียวี้ออกจากตำหนักผู้หยงด้วยสีหน้าเรียบเฉย แม้ในใจจะอดสงสัยในตัวไทเฮามิได้ก็ตาม ไทเฮาออกตัวว่าไม่โปรดของเฮา มิใช่เพราะของเฮาวางอำนาจเหนือกว่าหรือ?

แม้จะบอกว่านางเป็นเพียงลูกอนุไม่เหมาะสมก็ตาม แต่ที่แท้ก็หวังผลประโยชน์นี้ไม่ต่างจากผู้อื่น

หยวนลี่หยางถอนหายใจยาว

“พระสนมเป็นอะไรหรือเพคะ”

“เปล่า...ว่าแต่คราก่อนของเฮาพูดว่าพระโอรสพระธิดานับสิบของฮ่องเต้จากไป เกิดสิ่งใดขึ้นหรือ”

“เรื่องตกเลือดหรือเพคะ หม่อมฉันได้ยินมาว่าสนมหลายนางตั้งครภ์ไม่ทันไรก็มีเหตุให้ตกเลือด ส่วนสนมที่คลอดไม่ตายพร้อมพระโอรส ก็เสียดพระโอรสไปเพคะ...”

หยวนลี่หยางหายใจติดขัด เตรียมการมามากก็จริง แต่ก็อกระแวงมิได้หวังหลังคงเป็นดงบุปผาเคลือบพิษกระมัง ถึงได้อันตรายนัก อย่าวว่าแต่ป็นป้ายเลื่อนชั้นเลย แะเอาตัวให้รอดยังยากกว่าที่คาดการณ์ไว้

“ไม่ต่างจากที่ท่านแม่อบรมลัทธิ นำทางเข้าไปเข้าเฝ้าของเฮา” เสียงหวานเอ่ยสั่ง

เห็นทีคงต้องฟังหูไว้หู รับฟังสิ่งที่มีประโยชน์แก่ตนอย่างรอบคอบโดยไม่ติดกับผู้อื่น

ตำหนักเกาฟงมักเต็มไปด้วยเหล่าหัวหน้ากองต่างๆ ด้วยสองเฮาสั่งตัด ชุดเป็นว่าเล่น ยิ่งใกล้งานฉลองการตั้งครมภ์ของเต๋อเพย นางยิ่งต้องโดดเด่น ว่ากันว่าขุนเต๋อเพยเพิ่งได้รับยศสนมเอกหลังตั้งครมภ์เพียงสองสัปดาห์เศษเท่านั้น ส่วนว่านกุ้ยเพยดำรงตำแหน่งกุ้ยเพยค่อนปี หากเทียบกับระยะเวลาครองราชย์ก็ถือว่าไต่เต้าได้ไวนัก น่าเสียดายพระโอรสของว่านกุ้ยเพยสิ้นใจหลังประสูติช้ากว่ากำหนด อาจเพราะการขัดขวางของสองเฮาตามข่าวลือทั่ววัง แต่โยฮ่งเต๋อไม่ไต่สวนกัน?

หยวนเจี๋ยวีรอนหน้าตำหนักราวสองชั่วยาม นางกำนัลกราบทูลประมาณสามครั้ง แต่สองเฮากลับล່อยยให้นางรอตต่อไป ปล່อยให้ยี่รอนหน้าตำหนักท่ามกลางสายตานางกำนัลมากหน้าอย่างโจ่งแจ้ง

นับวันหวังสองเฮายิ่งประพฤติดนเลี่ยนแบบเงินสองเฮาในราชวงศ์ย่นเข้าไปทุกที วางอำนาจ ถือดีเกินเหตุ คงไม่พ้นถูกขังในตำหนักเย็นดังที่พึงควร อาจเพราะลมแดดส่วนหนึ่ง อากาศอบอ้าวอีกส่วนกระมัง ที่ทำให้หยวนเจี๋ยวีถึงขั้นโกรธเคืองอีกฝ่ายเช่นนี้

สตรีผู้งามเป็นหนึ่งในย่งค่งนึ่ง นางดูไม่สะทกสะท้านแม้นางกำนัลที่ตามมาจะเริ่มโอเนอเนกก็ตามแต่ หากนี่เป็นการทดสอบ นางมั่นใจว่านางมิใช่ฝ่ายที่พ่ายแพ้แน่

อย่างไรก็ตาม ขานางเริ่มซานขยับลำบากเสียแล้ว เห็นแก่ที่อีกฝ่ายดูเลื่องเต๋อมานานพอสมควร ไม่เช่นนั้นนางจะจัดมารยาออกมาใช้ปราบเสียให้หลาบจำ

“ทูลเชิญพระสนมหยวน” หัวหน้าชั้นที่ประจำตำหนักเกาฟงเอ่ยเรียกหยวนลี่หยางซึ่งมีสีหน้าเรียบเฉยไม่รู้สึกรู้สาอะไร ร่างระหงก้าวเดินเข้าตำหนักนางปวดเมื่อยมากนักหากแล้งลั้มคงไม่แปลก บางฝ่ายอาจนำเรื่องนี้

ไปว่าต่อจนถึงหูช่องเต้ แน่นนอนว่าต้องมีหลายฝ่ายหัวเราะเยาะ แต่ย่อมคุ้มค่า หากหวังสองเฮาจะได้รับบทเรียน หยวนลี่หยางอยากจะได้คิดเช่นนั้น ถ้าไม่คิดว่านางไม่ต้องการให้ใครมาสมเพชเย้ยหยัน นางก็คงทำเช่นนั้นแล้ว

ครั้งนี้หวังสองเฮาทำเกินเหตุ...หยวนลี่หยางมิได้มีความผิดใดด้วยซ้ำ

“ถวายพระพรสองเฮา” ร่างบางย่อตัวถวายคำนับ เพียงชั่วครู่ที่ลั่นไหวไปบ้าง แต่ใบหน้ายังคงเรียบเฉย ต่างกับสองเฮาที่แสดงสีหน้าเย้ยหยัน

“ตายจริงเหมยเมย ข้าลืมนึกเสียสนิทว่าเจ้ามาถวายพระพร” น้ำเสียงแหลมเอ่ยด้วยแววตาถือว่าตนมีชัย

“สองเฮาทรงยุ่ง หม่อมฉันเข้าใจ”

“จริงสิ ไหนๆ ก็มาแล้ว ลองเลือกผ้าตัวนสำหรับงานพิธีเลี้ยงฉลองต่อเพยเสียดสิ” หวังสองเฮาแสวงยิ้มยิ้ม นางยื่นมือให้นางกำนัลประคอง ก่อนจะเดินลงจากแท่นประทับ หยิบผ้าตัวนสีเขียวอ่อนปักลายดอกโบตันสีเหลือง ยื่นให้หยวนเจี๋ยอวี่ที่ยังคงยืนนิ่ง

กลิ่นดอกไม้ให้หลัน^๙

“ขอบพระทัยสองเฮา เพียงแต่หม่อมฉันได้สั่งตัดชุดกับหัวหน้านางกำนัลฝ่ายเย็บปักแล้วเพคะ อีกอย่าง ผ้าตัวนของพระองค์นั้นสูงศักดิ์ ไม่เหมาะที่เจี๋ยอวี่จะสวม”

“เหมยเมยว่าเช่นนั้นข้าก็ค่อยเบาใจ อ้อ จจริงสิ ลืมเสียสนิท นางกำนัลคนก่อนของเจ้าไม่รู้จักกาลเทศะ ถูกโบายจนเจ็บหนัก นึกไม่ถึงจะสิ้นใจเพราะทนพิษบาดแผลไม่ไหว ข้าเองเห็นว่าเจ้าควรได้นางกำนัลที่ถูกอบรมมาอย่างดี จึงจะยกนางกำนัลให้เจ้าสักคน” หวังสองเฮาเหยียดยิ้ม รวากับกำลังคิดแผนการชั่วร้าย

โบายนางกำนัลจนตาย ซ้ำยังปล่อยให้นางตากแดดตากลมอยู่นาน คราวนี้คิดจะส่งนางกำนัลเข้ามาสอตัวรู้สอเห็น หรืออาจถึงขั้นนางยา?

^๙ ให้หลัน คือ กล้วยไม้ทะเล ซึ่งเป็นพืชที่มีพิษ

เห็นได้ชัดว่าหวังของเธากำลังกลัวอำนาจตระกูลหยวน

“สิ่งใดที่ท่านว่าควร หม่อมฉันก็ขัดมิได้” หยวนเจี๋ยอวี้ยังคงใช้คำพูด
อย่างเป็นทางการเสมอ นางรู้ดีว่าการที่ฮองเฮาแสร้งทำดีด้วยเพื่อหวังให้นาง
เรียก ‘เจี๋ยเจี๋ย’ แต่เป็นสิ่งที่ควรสำหรับสนมชั้นสาม

“เหมยกุ้ยไปตามซานหยงมา” น้ำเสียงดุตันสั่งนางกำนัลคนสนิท

“เพคะ”

“ซานหยงเป็นนางกำนัลของข้า ย่อมถูกอบรมมาดีกว่านางกำนัลทั่วไป”

“ฮองเฮาเพคะ นางป่วยหนักยังไม่หายดี เกรงว่าจะมาเข้าเฝ้ามิได้”

มู่ตานนางกำนัลคนสนิทอีกคนทูลฮองเฮาหลังนั้นก็ขึ้นได้

“เหมยเมยรอคือนี่แล้วกัน ข้าจะให้นางไปพบเจ้า”

“เพคะ” รอยยิ้มบางตามมารยาทถูกส่งออกไป

ไม่น่าไว้วางใจสักนิด...

คำคืนนั้นเอง

เสียนซานหยง นางกำนัลในตำหนักของหวังของเฮาถูกส่งตัวเข้ามา
รับใช้หยวนเจี๋ยอวี้ตามคำสั่ง ในมือนางถือพิษร้ายไว้ ระหว่างทางที่เดินตาม
ชั้นที่ ก็นึกถึงคำสั่งของผู้เป็นนาย

“เอายานี้ให้มันกินทุกวัน เมื่อครบสิบวัน พอยาออกฤทธิ์ มันก็จะ
วิกลจริต ถึงตอนนั้นเตรียมย้ายมันเข้าตำหนักเย็นเสีย!”

ร่างท้วมกลืนน้ำลายลงคอ หวังว่าจะไม่โดนจับได้

ครั้นถึงตำหนักแล้วหลิน นางกำนัลคนใหม่ก็เข้าเฝ้าหยวนเจี๋ยอวี้ เมื่อได้
เห็นเรือนร่างที่งดงามกำลังแย้มยิ้มจัดแจ่มก๊อดยิ้มตามไม่ได้ พระนางงดงาม
สมคำเล่าลือ

“ถวายพระพร พระสนมหยวน”

จบคำของซานหยง หยวนลี่หยางก็พยักหน้า นางกำลังตั้งใจจัดแจ่ม
ตรงหน้าจนไม่สนใจอะไรทั้งนั้น หลังปักไม้งามก้านสุดท้ายเสร็จก็หันมาหา

นางกำนัลคนใหม่

“ซานหยงสินะ” เสียงหวานเอ่ยถาม

“เพคะ” นางกำนัลผู้อ้วนท้วมตอบกลับอย่างนอบน้อม

“ข้า...หยวนลี่หยาง” นางเอ่ยด้วยน้ำเสียงเป็นมิตร

ลองทดสอบนางหน่อยจะเป็นไรไป

นางย่อตัวประจบมือนางกำนัลผู้มาใหม่โดยไว เมื่อบทพรสพขึ้นเอกเริ่มขึ้น แวตาทวนกลั่นระริก แลดูตื่นตันไม่น้อย แต่นั่นก็แค่ภาพที่สร้างขึ้น “ได้นางกำนัลเสียที จากนั้นไปจงเป็นสหายของข้า มิใช่หญิงรับใช้ เข้าใจหรือไม่”

เสียนซานหยงเบิกตากว้าง ทั้งสับสนและวอยง หยิงตรงหน้าเป็นถึงพระสนมหยวนเจียอวี่แห่งต้าถัง แต่กลับอ่อนโยนกับนาง ทั้งที่นางเข้ามาเพื่อกำจัด ในใจลึกๆ ของนางกำลังรู้สึกผิด

ตามหลักแล้วเมื่อคิดจะทำลายใครสักคน ย่อมต้องมีอคติหรือความแค้นเคืองส่วนหนึ่ง การมุ่งร้ายโดยไม่ทันรู้จักเช่นนี้ หากได้รับการปฏิบัติที่ดีเกินกว่าที่เคยได้รับ ย่อมรู้สึกสับสนหรือรู้สึกผิดไม่มากนักน้อย หยวนลี่หยางรู้ดีจากการประเมนชั้นหนึ่ง ดูอีกฝ่ายไม่เต็มใจที่จะทำนัก

ทำไมนางถึงรู้ว่าซานหยงมาพร้อมกับพิษณะหรือ?

คำตอบก็คือ...กลิ่นที่ติดตัวนางกำนัลร่างอวบผู้นั้นมันชัดเจนมากพอ

หยวนลี่หยางประเมนนางกำนัลตรงหน้า ขณะพยายามหาวิธีดึงตัวเข้ามาเป็นพวก สายตาเฉียบแหลมของนางมีหรือจะผิดพลาด โดยเฉพาะการมองสีหน้าแวตาทู้อื่นจนเล็งเห็นถึงข้อเท็จจริงบางประการ

นางถูกชะตางานกำนัลผู้นี้ยิ่งนัก

“ข้ามิของจะให้ ถือว่าต้อนรับเข้าตำหนัก” ว่าจบร่างระหงก็หยิบปิ่นได้หมอนยื่นให้นางกำนัลคนใหม่

ต้องใช้วิธีนี้ทดสอบตามที่ท่านแม่สั่งสอนไว้

ใบหน้างามสุดอากาศเรียกสติ ต่อจากนี้ไปคงใช้เร็วแรงมากโข เปลือกตาสีหวานปรือขึ้นก่อนที่แวตาทองนางจะเปลี่ยนไป นางจ้องอีกฝ่ายพร้อมเอ่ย

ด้วยน้ำเสียงดุดัน “แทงตัวเองเสีย!”

ซานหยิงเห็นดังนั้นก็ตื่นตระหนก นางเหลือบมองปลายปืนที่แหลมคม สลับกับใบหน้าของนายหญิงตรงหน้า

“อะไรกันเพคะ?”

“แทงสิ!” หยวนลี่หยางแลดูโกรธแค้น ซานหยิงสั่นผวา เมื่อเห็นแววตาแดงก่ำของอีกฝ่าย “หรือจะให้ข้าเป็นคนแทงด้วยตัวเอง” น้ำเสียงเย้ยหยันชอบกล

ภายในใจอดค้นหาที่ของอีกฝ่ายไม่ได้ ที่แสบเนียนคงเพราะกระจกบานใหญ่อยู่ไม่ไกล จึงทำให้นางตบตาก็ฝ่ายได้แสบเนียนยิ่งขึ้น เมื่อเห็นตัวเองยอมทำให้รู้ซึ่งและยับยั้งได้... หากมากไปก็ลדתหล่น หากน้อยไปก็เพิ่ม โชคเข้าข้างนางไม่พอ ยังเข้าข้างนางกำนัลตรงหน้า

นับว่าเป็นเรื่องน่ายินดี

เมื่อสถานการณ์รวดเร็วจนแทบตั้งตัวไม่ทัน นางกำนัลร่างอวบก็กระลิกได้ว่าชีวิตของตนคงอันตรายเป็นแน่แท้ หรืออีกฝ่ายจะเคลือบแคลงบางสิ่งกัน?

“พระสนม ได้โปรดอย่าทำอะไรหม่อมฉันเลย...” ซานหยิงสั่นผวาเพราะทำอะไรไม่ถูก

“เฮ้อ...” หยวนลี่หยางถอนหายใจพลางวางปืนลงด้านข้าง ลุกขึ้นหันไปจัดแจกันต่อ ก่อนจะหันไปมองนางกำนัลผู้มาใหม่ซึ่งหลับตาปี แล้วนางก็หัวเราะเบาๆ

“ท่าทางจะตกใจน่าดู กลัวตายเหมือนกันละสิ”

“หากข้าวิกลจริต เจ้าคงตายไปแล้ว” หยวนลี่หยางนึกขึ้น “เอาเถอะ เจ้ามีโอกาที่จะเลือก ระหว่างให้ยาพิษแก่ข้า หรือจะอยู่อย่างสงบ” หยวนลี่หยางถอนหายใจพลางเอ่ยเสียงเบาราวกระซิบ ทว่าขัดถ้อยขัดคำพอควร “จงระลึกไว้ว่าสิ่งที่ข้าจะทำต่อเจ้า... ก็ไม่ต่างจากสิ่งที่เจ้าจะทำต่อข้า”

ซานหยิงรับรู้ได้ทันทีว่าหญิงตรงหน้ารู้ถึงแผนการของนางเสียแล้ว แต่จะเป็นไปได้อย่างไรกัน ในเมื่อนางเองยังไม่ทันงดยาพิษออกมาใช้ด้วยซ้ำ

“ทำไมพระสนมถึง...”

“รู้แหละหรือ” หยวนลี่หยางขัด นางวางมือจากแจกัน พลันชั่วครู่ก็นึกถึง
สหายเมื่อยามเข้าสู่วัยเด็กสาว แล้วแยมยิ้มเลียนแบบคำพูดคำจา หากเป็นนาง
คงตอบเช่นนี้ “คงเพราะภูตผีแถวนี้ส่งเสียงบอกกรรมมัง”

ที่ใดกัน กลิ่นพุ่งออกมาจากตัวชุดเงินเพียงนี้

“ภูตผีหรือเพคะ” เจ้าของเสียงเล็กตื่นตระหนกตกใจ

“ใช่ อะไรนะ! หวังสองเฮาเป็นผู้กำกับให้ใช้สิ่ววันติดหรือนี้” หยวนลี่-
หยางแสวงทำเป็นได้ยินเสียงจากสิ่งลึกลับ ทว่าความเป็นจริงนางล่วงรู้จากกลิ่น
ที่แสนคุ้นชินต่างหาก

ซานหยิงกลิ่นน้ำลายลงคอระหว่างหันขวับไปรอบด้าน

“ประทานอภัยให้หม่อมฉันเกิดเพคะ!”

“จะลงโทษทำไมกัน ข้ามีทางออกที่ดีกว่าให้เจ้า” ใบหน้ามคลียิ้มบาง
เอื้อนเอ่ยเสียงหวานปานน้ำผึ้ง “และชีวิตของเจ้าจะปลอดภัย”

สี่ งานเลี้ยงฉลอง

ลานโถงกว้างคั่นด้วยเสาหินสลักลายหงส์ดงามวิจิตร พื้นหินอ่อน
แวววาวสะท้อนดังอัญมณีเลอค่า พรหมสีแดงถูกปูในส่วนกลางของโถง นาง
กำนัลฝ่ายงานพระราชพิธีในชุดสีเขียวอ่อนจำนวนมากวิ่งวุ่น บางส่วนจัดที่นั่ง
บางส่วนยกสำรับอาหารเข้ามา บางส่วนก็จัดเตรียมเครื่องดนตรี

หัวหน้านางกำนัลฝ่ายงานพระราชพิธียืนตมมือเรียกนางกำนัลเพื่อแรงงาน
ตามรับสั่ง ‘ว่านกุ้ยเฟย’ ผู้ดูแลงานตามรับสั่งของฮ่องเต้

โดยปกติงานสำคัญมักเป็นหน้าที่ของฮ่องเฮา แต่ในรัชสมัยนี้ว่านกุ้ยเฟย
มีความเหมาะสมกว่า ทั้งฮ่องเต้รวมถึงนางกำนัลรู้ดี ที่แปลกคือทำไมฮ่องเต้จึง
มอบตำแหน่ง ‘ฮ่องเฮา’ ให้หญิงวันเขียนเสียได้

นอกจากความโปรดปราน นางย่อมมีบางสิ่งซ่อนไว้

“กุญแจแล้วเจ้าค่ะ” นางกำนัลฝึกหัดผู้หนึ่งรีบวิ่งเข้าหาหัวหน้างาน
“เกิดอะไรขึ้น”

“นางกำนัลฝ่ายขับร้องต้องเสียยกกองเจ้าค่ะ”

“เกิดเรื่องเช่นนี้ได้อย่างไร นี่ข้าต้องทำเช่นไรถึงจะไม่ถูกลงโทษ โธ!
ชีวิตข้าสิ้นคลอนเสียแล้ว” หัวหน้านางกำนัลโอดครวญ แต่ก็ต้องผงะไป...

“เตรียมงานถึงไหนแล้ว” น้ำเสียงทรงอำนาจเอ่ยแทรก

หญิงผู้มียศสูงสุดในหมู่สนม สนมเอกลำดับแรก ว่านกุ้ยเฟยอยู่ในชุด

เต็มยศ ผ้าแพรปักลายหงส์สีฟ้าประกายน้ำเงินเข้มทับซ้อนจนหนานุ่ม เบี่ยมด้วยความสูงศักดิ์ คั่นด้วยสายรัดสีเงินปักอักษรมงคล นางเกล้าผมขึ้นสูงแล้วปักปิ่นดอกเหลียนสีม่วงอ่อน ประดับปิ่นคู่ดอกเหมยกุ้ยสีแดงกับไข่มุก จากตะวันตกเสริมบารมี

ความงดงามเลอค่าเป็นที่เลื่องลือไม่น้อยไปกว่าความเที่ยงตรงหน้า เคารพและความเฉลียวฉลาด

“พระสนมกุ้ยเฟย...” หัวหน้านางกำนัลลื่นน้ำลายลงคอ

“มีอะไรก็ตามมา”

แทนที่จะอีกักนางกำนัลกลับใจกล้าเอ่ยปากทูลตามความจริงโดยไว สิ่งหนึ่งที่ข้าหลวงน้อยใหญ่รู้ดีคือ สตรีสูงศักดิ์ตรงหน้าไม่มีใครร้องสิ่งใด ยาวนาน หากเกิดเรื่องการเอ่ยปากบอกยอมได้รับโทษน้อยกว่าอีกอีกไม่กล้าเอ่ยปาก

“นางกำนัลฝ่ายข้างร้องทอ้งเสียทั้งหมดเพคะ”

“ว่าอย่างไรนะ!” เสียงทรงอำนาจเอ็ด

“โปรดประทานอภัย...”

“ไม่ใช่ความผิดของเจ้า” ว่านกุ้ยเฟยถอนหายใจ คิ้วบางขมวดเป็นปม ขณะนี้ถึงรายงานความสามารถของบรรดาสนมที่นางกำนัลของนางแจ้งให้ทราบเป็นระยะก็คลี่ยิ้มบาง

“ไปตามจุเปาหลิน อันไฉเหริน จงเหมยเหริน และหยวนเจี๋ยอวีมา” ว่านกุ้ยเฟยเอ่ยถึงสนมสี่คนผู้โดดเด่นในแต่ละยุค เปาหลินสนมชั้นหก ไฉเหรินสนมชั้นห้า เหมยเหรินสนมชั้นสี่ และเจี๋ยอวีสนมชั้นสาม

หยวนลีหยาง...

“เพคะ” หัวหน้านางกำนัลรับคำและไปตามตัวตามคำสั่งด้วยตัวเองทันที เกิดเรื่องยกกองเช่นนี้ไม่ใช่เรื่องบังเอิญแน่ เรื่องวุ่นวายเอิกเกริกเกินควรจะเป็นฝีมือใครได้

...ถ้าไม่ใช่หวังของเฮา!

หน้าลานจัดแสดงบนแท่นประดับตรงกลางนั้นคือช่องเตี้ยหนุ่มรูปงาม
รัชกาลปัจจุบัน พระเจ้าถังฟางโจว ทอดพระเนตรนางกำนัลแสดงระบำดงาม
ก็ยิ้มยิ้มพึงใจ ด้านซ้าย พระสนมเอกก๊วยเพยกระซิบกระซาบกับนางกำนัล
พลางทำหน้าตึง แลดูกังวลพอดู ส่วนด้านขวา หวังฮองเฮากลับเหยียดยิ้ม
รอชมผลงานที่ตนสร้างไว้

นางรอกอยช่วงเวลาที่ว่านก๊วยเพยก้าวพลาด จะได้ออกหน้าเป็นแม่งาม
ให้สมฐานะบ้างเสียที

ขุนต่อเพยประทับเคียงข้างฮองเต๋ในแท่นประทับเดียวกัน เนื่องด้วย
เป็นงานของตน นางอยู่ในชุดสีชมพูอ่อนเช่นทุกวัน สีหน้าปีติเปี่ยมสุข

“ก๊วยเพยเจี้ยเจีย จัดงานได้รื่นเริงยิ่ง” น้ำเสียงอ่อนหวานเอื่อยชื่นชม

“ต่อเพยชมเกินไปแล้ว” ก๊วยเพยยิ้มบาง มีท่าทีกังวลเล็กน้อยจนฮองเฮา
ต้องเอ่ยขัด

“ข้ารอการแสดงชุดสุดท้ายอยู่ หวังว่าจะเป็นเลิศดังที่ว่ากันไว้”

ว่านก๊วยเพยไม่ตอบอะไร ได้ยินคำพูดคำจาเช่นนั้นก็อดคิดไม่ได้ว่าเป็น
ฝีมือของเฮา หวังฮองเฮาที่คอยแข่งขันแย่งชิงกับนางมาโดยตลอด และเป็น
ผู้ชนะเสมอจนเคยชิน

‘เคยชนะ’ ไม่ได้หมายความว่าชนะตลอดไป ในเวลานี้อำนาจของ
ว่านก๊วยเพยมั่นคงด้วยวางตัวดี เครื่องครัดในธรรมเนียม ทว่าอำนาจของ
หวังฮองเฮานั้นกลับสั่นคลอนยิ่งขึ้นทุกวัน

หากก้าวพลาดย่อมตกต่ำกว่าว่านก๊วยเพยผู้ถือตำแหน่งสนมเอกลำดับ
แรกเป็นแน่

“ชุดสุดท้าย ถ้าจำไม่ผิดเป็นการขับร้องไห้หรือไม่” ฮองเฮาเอ่ยอีกครา

“เจี้ยเจียเข้าใจถูกต้องแล้ว” น้ำเสียงเรียบนิ่งแฝงความไม่พอใจเล็กน้อย

“ตายจริง ก๊วยเพยเหมยเมยหมางเมินต่อข้าหรือ ยังไม่ลืมความบาตหมาง
ในอดีตอีกหรือไร” หวังฮองเฮาจงใจเยาะเย้ย นางขบขันจนฮองเต๋ต้องหันมา
ต่อว่า

“สองเฮาสำรวมด้วย”

หวังสองเฮาสะบัดหน้า นางไม่สนหากต้องถูกจารึกว่าเป็นสองเฮาที่ไร้ความเคารพมากที่สุดในประวัติศาสตร์ ในเมื่อนางได้ตำแหน่งอันทรงเกียรติ นางก็ต้องใช้ให้เต็มที่ จะฆ่าก็ฆ่า ในเมื่อมีสิทธิ์!

เงินสองเฮาสัมยราชวงศ์ฮั่นร้ายกาจเพียงนั้นได้ นางก็ร้ายได้เช่นกัน!

แต่คราวหน้าต้องระวังต่อหน้าฮ่องเต้บ้างเสียแล้ว สิ่งที่เกิดหนูนางนอกจากขุนนางมากมาย ก็เห็นจะมีแต่ฮ่องเต้ผู้นี้ พระองค์เอ็นดูนางแทนการ ‘รัก’ ตอบ

เท่านี้ก็เพียงพอแล้ว แต่ความโปรดปรานก็เพียงพอสำหรับนางเสมอ

ในที่สุดการแสดงชุดสุดท้ายก็ปรากฏแก่สายตา สนมสีนางในชุดพลี
สีส้มอ่อนลายบุปผาหลากชนิด นำโดยหยวนลี่หยาง เจียวี่ผู้งามเป็นหนึ่งใน
สนมยศต่ำกว่าอีกสามนาง

เสียงกลองบรรเลงประสานกับการร่ายรำของหญิงงามทั้งสี่ ท่าที่พลีไหวฮ่องเต้ไม่อาจจะสายตาได้...โดยเฉพาะเรือนร่างงามสง่าตรงกลาง กับแววตาเชิญชวนนั้น...หยวนลี่หยาง

“นี่มัน!” หวังสองเฮาเบิกตาโพลง

“งดงามหรือไม่เพคะ สองเฮา” กุ้ยเฟยเอ่ยถามขณะแย้มยิ้ม

“ไหนว่าเป็นการขับร้อง...”

“น้องแค่เห็นว่าเต๋อเฟยชอบการร่ายรำเป็นพิเศษ จึงจัดการแสดงนี้ขึ้น เต๋อเฟยเจ้าชอบหรือไม่”

“ข้าชอบมาก กุ้ยเฟยเจียเจีย”

“จงใจหักหน้าข้าหรือ” หวังสองเฮาพึมพำกับตัวเองเสียงเบาจนผู้อื่นได้ยินไม่ถนัด และแน่นอนว่าไม่มีใครต้องการรู้

ไม่นานนักร่างอรรชรงามตาในชุดแพรชั้นดีสีส้มก็เคลื่อนตัวหลบหลัง
จากกัน เปลี่ยนชุดลักษณะเดียวกันสีแดงสด เดินถือพินมาหนึ่งลงกลางพิธี นาง
หันไปยิ้มให้สนมแต่ละนาง จนจบที่พระเจ้าถังฟางโจว นางยิ้มด้วยสายตาที่
ต่างไปจากเดิม...

...สายตาที่เปี่ยมไปด้วยความรักเจือความสุข

บทเพลงไพเราะเพราะพริ้งดังขึ้นจากพิณตะวันตก แต่ทว่าทำนองกลับ
เศร้าสร้อยนัก ดังมนตร์สะกดจนไม่มีใครสามารถละสายตาไปจากนางได้ สนม
รองผู้เลอโฉมนางหนึ่ง แต่งามสู้นางมิได้...ได้แต่กำมือแน่น

แค่นี้หยวนลีหยางก็โดดเด่นเกินควรแล้ว

เมื่อการแสดงจบ เสียงปรบมือก็ดังก้อง หญิงงามเหนือใครในใต้หล้า
ฉีกยิ้มกว้าง ย่อตัวทำความเคารพชองเต้ทันควัน

“ถวายพระพรชองเต้ พระสนมเต๋อเพย” นางปรายตามองชองเฮาที่มี
สีหน้าไม่พอใจอย่างแยบย่น ก่อนจะหันหลังแล้วก้าวเดินออกไป

“ส่งทองสามหีบ ผ้าตัวนลืบผืนเข้าตำหนักลั่วหลิน ส่งเกี้ยวชุดใหญ่ ผ้า
แพรลืบม้วนเข้าตำหนักหลันฮู่เถา มอบเงินลืบซึ่งให้สนมอีกสามนาง” ชองเต้
มีรับสั่ง ว่านกุ้ยเพยฉีกยิ้ม แล้วแสรังหันไปพูดคุยกับชองเฮา

“หากเจ้ายเจียโปรดฟังการขับร้อง น้องจะให้ทางฝ่ายขับร้องไปเข้าเฝ้า
คืนนี้”

“ไม่ต้อง!” ว่าจบนางก็ลุกพรวดพลาบสุดหายใจลึก อารมณ์ช่วงนี้
แปรปรวนนัก คงต้องตั้งหลักเสียใหม่ แม้ปกตินางจะเลื่องชื่อด้านการวางอำนาจ
ก็ตาม แต่ต่อหน้าชองเต้ นางก็มีเคยหลุดนึลยเช่นนั้นออกมา คงต้องรีบสงบ
สติเสียแล้ว

“หม่อมฉันรู้สึกเวียนศีรษะนัก ทูลลาพะคะ” เสียงเล็กแหลมเอ่ยขณะ
ก้มศีรษะเล็กน้อย ชองเต้ส่ายพระพักตร์ ก่อนจะหันไปพูดคุยกับเต๋อเพย

“เจ้าต้องพักผ่อนให้มาก ต่อไปก็อยู่แต่ตำหนัก ระมัดระวังการเดินทางด้วย”

“พะคะ” เสียงอ่อนหวานรับคำ

“ครรภนี้ของเจ้า ใครจะทำนายเพศในวันรุ่ง รอฟังด้วยเล่า” กุ้ยเพยเอ่ยแทรก

“เหม่ยมเยเองอยากได้ลูกสาวมากกว่า เห็นองค์หญิงเยว่หลินน่าเอ็นดูนัก” เต๋อเพยคลี่ยิ้มเอ่ยถึงพระธิดาของหมาสองเฮา แทนที่จะเอ่ยถึงพระธิดาของหวังสองเฮา

เห็นได้ชัดว่าเคารพอดีตสองเฮาที่อายุสั้นเกินควรมากกว่าสองเฮาองค์ปัจจุบัน

“ต้ององค์ชายลี หากเป็นพระโอรสที่เกิดจากเจ้า ต้องเป็นรัชทายาทที่ดีเป็นแน่”

“กุ้ยเพยเจี้ยเจี้ยว่าเกินไป ฮ่องเต็มทันได้เห็นพ้อง”

“จะหญิงหรือชายก็ดีทั้งนั้น” เสียงทุ้มเอ่ยขณะที่สายตาเหม่อไปไกล

คินนี้คงต้องเรียกหยวนเจี้ยอวี่เข้าเฝ้า ให้นางเล่นพิณตะวันตกอีกกระมัง

อุทยานหลวง

หญิงงามภายใต้ชุดสีขาวนวลปักเลื่อมทองเอี่ยมเก็บมวลดอกไม้อย่างอ้อยอิ่ง มือเรียวเอี่ยมขึ้นหวัดตัดดอกไม้งามสีขาวตรงหน้า แต่เอี่ยมเท่าไรก็ไม่ถึง นางเหลืออกตาขึ้นแล้วหันหลังกลับทันควัน แต่กลับชนเข้ากับร่างใหญ่เบาๆ

“ฮะ...” หยวนลีหยางเสียหลัก ชายหนุ่มจึงโอบตัวหญิงสาวเข้ามากอด

“ซุ่มซุ่มเสียจริง”

น้ำเสียงนุ่มนวลขององค์ราชันทำเอาใจน้อยๆ ของหยวนเจี้ยอวี่สั่นไหว นางยิ้มกว้าง แวดตาเป็นประกาย ครั้นเห็นชายหนุ่มตรงหน้าแย้มยิ้มด้วยแววดตาเปี่ยมสุขไม่ต่างกัน ก็หลบสายตาและผละออก

“ขอภัยเพคะ” ร่างบางย่อค่านับอย่างไว และหมุนตัวหวังเสียงอีกฝ่ายแต่กลับถูกขัดเสียดก่อน

“เดี๋ยวลี”

“เพคะ?”

“นี่” ส่องเต้แห่งตำดั่งยื่นดอกโบตั๋นสีขาวยาวบริสุทธิ์ให้หยวนลี่หยาง ฝ่ายหญิงค่อยๆ ยื่นมือไปรับ ใบหน้าแดงก่ำ รอยยิ้มหวานเลดูเพื่อฝันในสายตาของชายหนุ่ม

นางเองปฏิเสธไม่ได้ว่าหัวใจของนางเต้นร่วน สุกใจเหลือเกินยามได้พบปะเช่นนี้

“ลี่หยาง...” ชายหนุ่มเรียกอีกฝ่าย

“เพคะ”

“เจ้ารักข้าหรือไม่” น้ำเสียงจริงจังขององค์ราชัน ทำให้หยวนลี่หยางถึงกับกลืนน้ำลายลงคอ นางเงียบอยู่นานจนชายหนุ่มเร่งรัดอีกครั้ง “ว่าอย่างไร”

ถ้อยคำในคำคิณนั้นองค์ราชันคงรับรู้ทั้งหมดตามที่นางคาดการณ์ ทว่าการที่ชายผู้เป็นที่รักนอกสนใจเป็นพิเศษเช่นนี้ ทำให้นางสุขสมนัก หยวนลี่หยางอยากเอื้อนเอ่ยถ้อยคำหวานซึ่งออกไป แต่ถ้าเอื้อนอย่างง่ายตาย จุذبย่อมไม่ต่างจากสตรีทั่วไปในวังหลังเหมือนที่นางกำนัลพูดคุยกัน

ส่องเต้โปรดมากหน่อย... ก็แค่เรียกตัวสามคืนติด ส่วนชีวิตที่เหลือก็ทำได้เพียงพึ่งวาสนา

นิสัยของอีกฝ่ายเป็นเช่นไรโยหยวนลี่หยางจะไม่ลวงรู้ บวกกับสืบเสาะจากนางกำนัลก็ยิ่งมั่นใจมากกว่าเก่า สิ่งที่น่าควรทำจึงไม่ต่างจากที่ฝึกซ้อมไว้

“ไม่เพคะ...” คำตอบสั้นๆ ที่ทำให้ส่องเต้หนุ่มเลิกคิ้ว

เธากำลังตื่นเต้นกระมัง หัวใจถึงเต้นแรงได้ถึงเพียงนี้ มือใหญ่ซ่อนใบหน้าที่หญิงสาวที่เอาแต่ก้มหน้าไม่กล้าสบตาขึ้นมา เพียงสายตาประสานกัน ทุกอย่างก็ดูนิ่งไป

“พระสนมของพระองค์ก็มีมากมาย ไยจึงไม่ถามพวกนาง” เสียงหวานเอื่อยถาม

ชายหนุ่มเลิกคิ้วอีกครั้ง พลังมองหญิงตรงหน้าด้วยความแปลกใจ ครั้นเห็นสีหน้าแดงก่ำด้วยความเขินอายก็แยมยิ้มนิดๆ มือใหญ่ขยับศีรษะหญิงสาวเบาๆ

“เพราะเจ้าพิเศษกว่าผู้อื่น”

เพียงคำพูดสั้นๆ แต่กลับทำให้หัวใจของหยวนลี่หยางเต้นแรง สิ่งที่น่า
หวังมาเสมอคืออ้อมกอดและความรักของชายตรงหน้าเท่านั้น ในวันที่นางสุขใจ
ยิ่งนัก ชายตรงหน้า...ท่านพี่ใจของนาง ได้ใกล้ชิดแค่นี้ก็เพียงพอแล้ว

‘ไม่จำเป็นต้องจำหอมฉันได้ แค่โปรดหอมฉันบ้าง...ก็พอ’

“หอมฉันขอตัวนะเพคะ” ว่าจบนางก็หมุนตัวเดินลื่นออกไป ทิ้งให้
ชายหนุ่มมองตามอย่างสุขสันต์

นางนำค้นหาเกินกว่าใครๆ นำหลงไหล สีหน้าและท่าทาง รวมถึงการ
กระทำช่างน่าลุ่มหลง เนื้อตัวก็นิ่มแสนนิ่ม ซ้ำยังหอมหวาน จะไม่ให้แก้ม
หยอกล้อได้อย่างไรละ

“เซ้ากังกง”

“พะยะค่ะ”

“คืนนี้ส่งเกี้ยวไปรับหยวนเจี๋ยอวี่” เสียงทุ้มแผ่วไปด้วยความตื่นเต้น

‘ข้าจะทวงคำว่า ‘รัก’ จากเจ้าทุกวัน หยวนลี่หยาง’

ฉโฉมนาง ฉงหลวง

หญิงฉฉ

เมื่อเริ่มต้นด้วย 'รัก' ก็จบลงด้วย 'รัก'